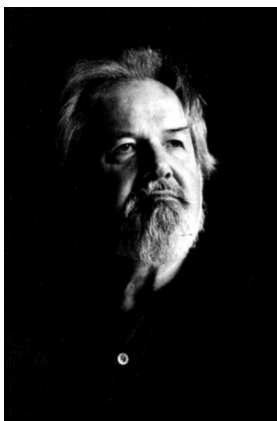

Миодраг Ђукић

МАЈСТОРИ

драма у шест сцена

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Сћирѝиѝиѝ код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Поѝпраживање у моѝцелу* – драма награђена на конкурс у Народном позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрѝиѝ* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Крѝичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Баѝиѝиѝник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Свеѝиѝиѝоник* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Паѝаѝај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сомнабули* – драма штампана у 30. књизи едиције “Савремена српска драма” и *Уѝовор* – драма штампана у 31. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Лабудово језеро* – драма штампана у 32. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Чудан сѝиѝиѝ* – драма штампана у 35. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Фараон и лав* – драма штампана у 36. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сћирѝиѝиѝ код Цакера* – драма штампана у 39. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Вѝла Меѝаморфоза* – драма штампана у 40. књизи едиције “Савремена српска драма”

Изведене радио-драме: *Чудан сѝиѝиѝ* – Радио Београд; *Меѝална куѝлица која се коѝрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превер* – Радио Београд; *Гоѝољ* – Радио Београд; *Раде Драѝиѝац* – Радио Београд.

Миодраг ЂУКИЋ

МАЈСТОРИ
драма у шест сцена

ЛИЦА:

БОГДАН ТЕРЗИЋ

ТАРА

ЈАНКО

МАЈСТОР РОКИ

БЕОГРАД, 4. новембра 2009.

 ПРВА СЦЕНА

Салон привремено адаптиран у простор за вежбање. Боџдан Терзић, јак сипарац, веома је агилан. У мајици без рукава, шорцу и сипориским њаицикама прво шрчи по салону са сипалним променама у шемју, заштим баца ножеве који се забадају у зашо одређену даску, диже шеџове, онда пуца из шиишпоља са шриџушивачем у у мейу, њада на шод, пузи и шоново усшаје, заштим скаче преко конойца, онда удара у цак рукама, ногама и шлавом у шехници ше квон до.

Разорна је и вешта сила Боџдан Терзић. Чује се звоно на врашима. Дуџо, јако и ошеџнушо.

Боџдан долази до инштерфона, шодиже слушалицу.

БОГДАН: Ало!

ЖЕНСКИ

ГЛАС: Добар дан.

БОГДАН: Ко је то?

ЖЕНСКИ

ГЛАС: Мајстор.

БОГДАН: Мајстор за шта?

ЖЕНСКИ

ГЛАС: Господин Богдан Терзић?

БОГДАН: Више ме зову Боги.

ЖЕНСКИ

ГЛАС: А мене Тара.

(Пауза)

Ја сам Тара, мајстор за меру. Пусти ме да уђем, Боги.

БОГДАН: Пети спрат лифтом, прва врата десно.

Пришиска на дуџме да ошвори улаз у зграда. Чује се прво зуњање враша, заштим лифта. Боџдан скуйља своје сипориске реквизише и све их сшавља у шовећи сандук. Најзад облачи кимоно, везује црни шјас. Ошкључава бројне резе и браве на врашима.

Ошвара враша.. У њима сшоји девојче Тара.. Она је сшина, рекло би се, још деше.

ТАРА: Због мене не морате да се облачите.

БОГДАН: Чекај, чекај. Мајстор, кажеш? Ти си неки мајстор, а?! Па какав си ти мајстор?

ТАРА: Е, Боги, Боги! Немој да кудиш коња кога још ниси жахао.

- БОГДАН: Кол'ко ти имаш година? Шеснаест?
- ТАРА: *(Увређено)*
Двадесет и шест.
- БОГДАН: А шта мислиш кол'ко ја имам?
- ТАРА: *(Гледа ња процењивачки)*
Не знам.. Можда педесет.
(Брзо се исправља)
Четдесет девет.
- БОГДАН: Седамдесет шест.
- ТАРА: Шалите се.
- БОГДАН: Не знам, Тара. Можда се и шалим. Одавно сам изгубио крштеницу. Ко зна у ствари колико сам стар, само што се ја одржавам, такав ми је посао. Не смем да будем немоћан и болестан. Мени године не сметају. А теби?
- ТАРА: Мени сметају. Моје године не твоје. Време страховито брзо лети и доноси страх од старости, смрти. Ја прости не желим да умрем.
- БОГДАН: Мало је оних који то желе. Већина је равнодушна. Човек временом отупи од многих страхова. Онда дође тренутак кад се ничега не плаши.
- ТАРА: *(Разгледа силне браве и резе на вратима)*
Видим.
- БОГДАН: Није то због страха, Таро. Због комодитета је то, због опуштености. Да будем сигуран кад завршим посао, да могу себи да сервирам чај и колачиће у миру, без страха да ће неко од комшија да бане и да ми досађује. Имам изврстан индијски чај. Хоћеш да пробаш.
- ТАРА: Нисам дошла овде да се гостим, него да радим. Ја немам слободу да живим како хоћу, као ви, док се шалите са сиротим младим девојкама.
- БОГДАН: Ја се, Таро, никад не шалим. Увек су ми говорили како сам оперисан од хумора. Код мене је све озбиљно. У позориште сам због тога престао да идем. Зато што кад је комедија и кад се сви смеју, ја плачем.
- ТАРА: Ја волим да гледам оперу. Кад ме пусте за цабе, кад се умувам са студентима.

- БОГДАН: Шта да радим кад ми је срце такво. И мозак! И мозак! Не може да схвати шта је ту смешно ако неко на правди Бога страда.
- ТАРА: А код мене обрнуто. Све ми је смешно. Кад неко падне и себи расцопа главу, ваљам се од смеха. Кад неког опљачкају, кад из запаљених зграда избежумљени станари искачу кроз прозоре и доле се разбијају о асфалт. Да умрем од смеха. Уопште мислим да је живот неодрживо смешан. Само је сопствена смрт страшна. Кад би човек имао енергију за толики хумор, кад би увек био расположен и добро нахрањен зар би било шта лепше од живота?
- БОГДАН: Ја са храном никад нисам имао проблема.. Знаш, физички сам толико активан да морам стално нешто да једем.. Једино што сам са годинама постао забораван па често не знам да ли сам већ ручао или морам опет да једем. Чак сам почео и да се гојим, ја, који сам целог живота биш мршав. Због тога су ми потребна нова одела. Због пријема. Мене зову на све пријеме. Ја сам на гозбе навикао.
- ТАРА: Ја, богами, нисам.
- БОГДАН: Штета, штета, Тара. Појма немаш какве тамо дивне коктеле праве. Јеси ли пила некад џин фис?
- ТАРА: Шта је то?
- БОГДАН: Па швепс са мало џина. Знаш како гргољи у ушима. Као кад зарониш у језеро са киселом водом. Мехурићи прште на све стране, а угљен диоксид се распескава и улази у крвоток. Од њега ти све шуми. Као од шампањаца. Само што шампањац точе на крају. Хоћеш да те водим на пријем.
- ТАРА: А има ли тамо нешто и за клопу?
- БОГДАН: Па за клопу има чак и код мене. Видим да си гладна. Хоћеш можда неку крофну? Ја сам их лично правдио. Са џемом од кајсија.
- ТАРА: Па сад...не знам. Дошла сам да радим, а не да једем. Мајстор ми је рекао да морам да пожурим. И уопште има неки однос према мени као да сам робиња.
- БОГДАН: Види, види...нисам знао да је Роки такав.

- ТАРА: Нити ме плаћа, нити ми шта даје да једем. Почела сам све чешће да падам у несвест пред изложима са храном. Само осетим како се губим у глави, а ноге као кувани шпагети.
- БОГДАН: Мораћу ја лично да разговарам са њим.
(Доноси тјацну са крофном)
И сок! Може сок од јабука? Ако већ нећеш да ти скувам чај из Индије. Мртве подиже.
- ТАРА: Ако имате боровницу?
- БОГДАН: Има, има. Ја то пијем на литре.
(Сића јој сок. Чује се телефоне. Он иришисне дуђе)
- БОГДАН: *(Крајко, ошсечно)*
Хало!
- ГЛАС ИЗ
ТЕЛЕФОНА: Гуштер?!
- БОГДАН: Погрешно.
(Залуји слушалицу)
- ТАРА: Који гуштер? Зашто гуштер? Не зову ваљда тебе Боги, Гуштер. Ти мени пре личиш на гризлија.
- БОГДАН: А умеш ли ти да шијеш одело? Или само узимаш меру?
- ТАРА: Могла бих да пробам, ако вам није жао материјала.
- БОГДАН: Није, није ми жао, Таро. Ничег ми није жао, сем кад се људи смеју туђој несрећи.
- ТАРА: А јел' то име "Гуштер" у вези са вашим послом? Шифра нека, или те неко зајебава, Боги?
- БОГДАН: Има много болесног света који по читав дан сурфује на компјутерима и телефонима, малтретирају честите грађане, и нико им ништа не може. Шта да се ради, Тара. Ако нека будала реши да те малтретира, нема те институције која може да те заштити.
- ТАРА: А чиме се ти, Боги, бавиш?
- БОГДАН: Па сад, то не могу да ти кажем овако неприпремљен. Не познајем те. Не знам ништа о теби.
- ТАРА: Зар ти нисам рекла да сам мајстор за мере.
- БОГДАН: Мени би требао нови кројач. Морам стално да будем обучен по последњој моди. Ако приметите да сте аут, не зову вас више. А ако вас више не зову онда испадате из игре. Тужно је то, Таро. Да те забораве још за живота.

Доброг човека брзо забораве. Чим умре, кад га сахране, окрену му леђа и напусте га заувек. Једино зликовцима ни смрт не може ништа. Памте их генерацијама, пишу студије и књиге о њиховим злочинима и то називају историјом. А онда им од миља удељују епитете. Александар Велики, Сулејман Величанствени, Цазар Непобедиви, Душан Силни, Џек Трбосек и Ханибал Лектор су постали вечни појмови за тумачење свирепих убистава.. Као, имали су несрећно детињство, па је разумљиво што кољу невине. Мрачне градске четврти, топла светлост у удобним становима, тешке брокатне завесе и зелене ролетне, клавирски звуци Шопенове музике, Брамса и Моцарта крију таква крвава злодела, да ти се коса дигне на глави.

ТАРА: Немој да ме плашиш, Боги. Знаш ја сам ипак једна уплашена, мала девојчица која живи у страху од огромног неразумљивог света.

БОГДАН: Па теби коса ни не може да се дигне јер се шишаш сувише кратко за твој узраст. Зашто не пушташ фризуру, Таро?

ТАРА: Немам пара за фризера. Газда ми не даје ни за хлеб.

БОГДАН: Можда би требало поразговарати са њим. Хоћеш да га ја посетим? Једне вечери, кад га обузме тиха језа од неке нејасне унутарње грознице, да му неочекивано приђем и поставим неколико питања. Можда би га то уразумило.

ТАРА: Зашто би то учинио за мене, Боги? Па сам си рекао да ме не познајеш, а ја...ја нисам навикла ни на чију помоћ. Потпуно сам сама, а теби нисам ништа.

БОГДАН: Како ништа?

ТАРА: Мајстор за мере. Шта је то?

БОГДАН: Чекај, чекај, немој тако. Ко ће мени да узме меру, ако се теби нешто деси? Морам да чувам сопствени интегритет. Не дам да тако дивна девојка, скоро дете, умре од глади. А наћи ће се новца и за фризера. Само ти пусти косу.

ТАРА: Хвала на крофнама, Боги, али ја не могу тек тако да прихватим пажњу непознатих удварача. Не знам ни колико заиста имаш година, мислим да ме намерно лажеш само да узмеш безбедну дистанцу, а од мене

очекујеш да се упустим. Мада, ти си тако снажан и одређен, ниси као моја генерација од желатина. Они се чак ни сексуално не разликују од мене. Можда си ти последњи представник човечанства, откуд ја знам, само знам да нема више мушкарца. Алкохол не пију, кафу не пију, само неке сокиће. Иду као Палестинци. Апа-драпа, кратке панталоне, апостолке на босим ногама а гузице оволике. Сачувај Боже, на шта данас Срби личе. Дегенерисани су као Енглези. А жене, веће и јаче од њих. Праве караконцуле.

БОГДАН: Ех, ја бозу обожавам.

ТАРА: И ја! И ја! Али мене нико не води у посластичару. Ма, какви?! Ни у пекару, на бурек.

БОГДАН: Ако хоћеш, повешћу те вечерас на један пријем.

ТАРА: Зар у овим дроњцима да идем са једним тако елитним господином?

БОГДАН: Можда си приметила кад си долазила један комисион, крај самог улаза у зграду. Ти си тако мршава, мислим да ће сваки модел да ти стоји савршено.

ТАРА: Е, па ти мене ниси видео, Боги. Ја уопште нисам мршава. Напротив, грађе сам савршене. Мој газда мисли да сам ја секси девојка.

БОГДАН: Са њим би у сваком сличају требало попричати. Дакле?! Идеш у комисион или не?

ТАРА: Морам прво да ти узмем меру, Боги. Посао не трпи одлагање због личног задовољства. А и бојим се, ако се задржим, убиће ме мајстор.

БОГДАН: Треба ли да обучем неко одело, или може овако у шорцу?
(Скине кимоно)

ТАРА: Боље је тако кад те видим како ти се мишићи грче и одвајају. Све игра на теби, пружаш потпуну илузију. Благо девојци која је са тобом.

БОГДАН: Ја живим сам.

ТАРА: Шта, и ти?! Па онда, Боги, ми смо пар најјусамљенијих јадника у овом граду. Сви су се већ одавно спарили, само ми живимо као пустињаци иако нисмо калуђери, мада бих могла и то да будем. Само што мене Бог не воли. Ја му се сваке ноћи молим да ми сутра да нешто

да једем. Али, ту се нешто чудно дешава, у религији, шта ли?! Бог се све више удаљава од мене, као родбина од свеже ископаног гроба. Моја усамљеност је толико велика да је већ почела и да клопара. Просто чујем празне коске и кад кошава дуне кроз њих, оне завијају неку тужну мелодију. Не знам шта ме још увек држи, можда његов цинизам. Може ли, Боги, Бог да буде циничан према онима који ништа немају?

БОГДАН: Може. Кажу да је он свемогућ и да њему ништа није страна, јер све потиче од њега. Не само љубав, мила моја, него и презир. Он мрзи сиротињу јер га она брука.

ТАРА: Збиља никога никад ниси имао у животу?

БОГДАН: Имао сам једног ванбрачног сина. Али он је умро.

ТАРА: Ух, то је тужно. Од чега је умро?

БОГДАН: Обесио се о куку на плафону у радњи. Био је кројач.

ТАРА: Значи мој колега. А сад да ти узмем меру, јер сам се сувише дуго задржала. Чуди ме да ме мајстор Роки још није тражио. Чим осети да сам напипала мало слободе, одмах вуче ланац.

БОГДАН: Ево на шта треба да обратиш пажњу. Десна рука ми је нешто дужа од леве јер сам дешњак и треба ми већа дистанца, нарочито кад пласирам ударац. Обе ноге су ми краће због тежишта јер кад се ја укопам у тле, Таро, пре ћеш ишчупати столетни храст из корена него мене померити у страну. Сам грудни кош ми је енормно велики јер имам плућа која могу пет минута да ме држе испод воде. Једном су неки спасиоци на Савском језеру мислили да сам се удавио. Чекали, чекали да ми се тело појави на површини, па се најзад окренули и отишли. Тек кад су замакли за угао стазе, ја сам изронио, и кад сам ушао у кафану они седе и пију пиво. Оволик су очи разрогачили кад су ме угледали. А ја питам: “је ли, јесте мерили време?” “Које време” кажу они, “зар се ти ниси удавио?”
(Звони мобилни)

ТАРА: Ово је сигурно он. Укључићу телефон на гласно. Да чујеш како гонич робова разговара самном. Начин и то, мислим на изразе. Горе него да сам стока.
(Укључи телефон)
Тара!

МАЈСТОР

РОКИ:

(Преко телефона, озвучено, са ехом)

Чујеш ти, мала курво?! Што се не јавиш? Шта чекаш, лимун?! Ако не дођеш за петнаест минута са мерама муштерије код које сам те послао, боље ти је да се више не враћаш. Јес' чула?! Не могу више да трпим твоју алкавост, неодговорност, лењост. Шта замишљаш ко си, бре, ти?! Уличарка, курвиче из квартла којој сам ја дао занат у руке. И то бесплатно. Тако ли се, ђубре, цени услуга једног мајстора и добротвора? То ли је твоја захвалност, срам те било?! Ма само да те ја дохватим, истрешћу ти све бубе из главе, барабо једна невоспитана!

Ало, Таро, што ћутиш?! Реци нешто ништаријо. Говори кад ти кажем. Ако ме сад искључиш, боље да се не враћаш.

ТАРА:

Па, Роки, наш муштерија има димензије – хаос! Не могу тако лако да га обухватим. То је цин, а не човек. Кратак ми сантиментар. Ево, чим га премерим, и још једном проверим, одмах долазим у радњу.

РОКИ:

Пожури, нећу више да чекам.

(Клик)

БОГДАН:

Неизоставно са њим морам да попричам. Ништа ти не брини. Ништа. Знам ја како се разговара са таквим људима. О, биће он бољи према теби, биће бољи, то ти ја гарантујем.

ТАРА:

Али ја не смем више тамо да се вратим.

БОГДАН:

Знаш шта, мала. Имам ја једну идеју за тебе. Видећеш да ће се све средити. Ништа ти не брини. Него знаш, доле, у том комисиону држе разну гардеробу. Ту се и глумице снабдевају, манекенке, ученице за матурско вече, звезде и принцезе. Морске и горске виле кад би свратиле у наш крај, незаоблазан им је Оказион. Ево ти ова моја картица. Сиђи доле и одабери шта хоћеш. Нека ти њихов фризер дотера мало косу. Кад се обучеш како треба, свечано и са укусом, дођи поново овде. Дотле ћу и ја да се истуширам и пресвучем. Вечерас идемо на пријем у шведску амбасаду. Ти и ја! Моја позивница важи за две особе. Хајде, хајде, можда нађемо неког младог Швеђанина који није педер.

А после, а после, ти ћеш овде да ме сачекаш док ја завршим разговор са твојим мајстором. Знам ја како се са таквима разговара. Не брини. Биће све у реду.

- ТАРА: Знаш шта, Боги? Ти јеси снажан човек, мускулозан, али он је подмукао. Мораш да будеш са њим опрезан. И не веруј му ништа што ти каже за мене.
- БОГДАН: Боље ти брини за њега, ако ти је нешто стало.
- ТАРА: Зар мени, шта ти пада на памет, Боги. Значи да идем доле са овом картицом. И да изаберем шта ми се свиђа. Само пази, Боги, да не паднеш у несвест кад ме видиш свечано обучену. Нисам ја тако лоша риба, него сам запуштена. Али умет ја и да заблистам. Видећеш.
(Одлази са сцене, зајим се враћа)
А меру?! Кад ћу ја тебе да премерим за одело?
- БОГДАН: Па има времена и за мерење. Тек смо се упознали. Хајде ти, хајде. И немој да журиш. До пријема има још времена.
- ТАРА: Како ти кажеш, љубави.
(Одлази)
- БОГДАН: Љубав, ах, љубав! Мој живот је прохујао, Таро, као летња олуја. Чим се појавио, одмах је прошао и оставио пустош за собом. Али ти, ти ниси заслужила да те нечија прљава и смрдљива чизма нагази и згњечи. Него да видимо прво како функционише мој електронски систем. Да чујемо само њега, старог преваранта.
(Укључује неки апарат зајим се чује репродукција мајстора Рокија)
- РОКИ: Чујеш ти, мала курво?! Што се не јавиш? Шта чекаш, лимун?! Ако не дођеш за петнаест минута са мерама муштерије код које сам те послао, боље ти је да се више не враћаш. Јес' чула?! Не могу више да трпим твоју алкавост, неодговорност, лењост. Шта замисљаш, ко си бре ти?! Уличарка, курвиче из кварта којој сам ја дао занат у руке. И то бесплатно. Тако ли се, ђубре, цени услуга једног мајстора и добротвора? То ли је твоја захвалност, срам те било? Ма само да те ја дохватим, истрешћу ти све бубе из главе, барабо једна невоспитана..."
(Чује се "клик"!)
- БОГДАН: Тако дакле?! Врло добро, врло добро. Чекај само да те ја посетим, да чујем о чему се ради, да ми све поштено изнесеш. Да зликовци осете последице свог насил-

ништва. Да виде како јебе овај бата.
А сад, брзи туш и спремање. За Швеђане смокинг. Да
знају да сам још ту, ако им треба услуга, данас нема
више таквих професионалаца, све сам го аматер, пр-
љав посао.

*(Одлази у кујиницу. Ошуд се ускоро чује његова
тенорска партија)*

“Жена је варљива,
Мање ил’ јаче,
Ил’ кад се смеје,
Или када плаче...”

Песма се меша са Тариним снимљеним гласом.

ТАРА: Па, Роки, наш муштерија има димензије – хаос! Не
могу тако лако да га обухватим. То је цин, а не човек.
Кратак ми сантиментар. Ево, чим га премерим, и још
проверим, одмах долазим у радњу.
(Клик)

КРАЈ ПРВЕ СЦЕНЕ

 ДРУГА СЦЕНА

Исћи енџеријер. Улази Тара у циљелицама са високим шџиклама, леџа као боџиња, бесџрекорно обучена. Долази до шџелефона и окреће бројеве.

ТАРА: Ја сам. Овде иде све по плану, онако како је замишљено. Верујем, верујем у успех само ако будеш слушао шта ја говорим. Нисам за импровизацију. За пројекат, драги, спроведен беспрекорно. Ти си импулсиван и не умеш да се обуздаш. Не брини кад ти кажем, ништа ти не размишљај, само следи упуства. Кад дође време бићеш о свему на време обавештен. Не може преко ноћи, мора прво да прогута удицу. Ако све не припремимо како треба, можемо да награбусимо.
(Осврће се бојажљиво)

Бојим се да нас не открије. Никад не знам где је, да ли је негде у стану, крије се у некој сенци или је у граду. Само кад чујем воду у купатилу знам да се тушира. Ајде, ајде, морам да завршим. Бојим се, Јане, бојим, иако је мушкарац и то матор као библија, ипак је сом. Има снагу сома, а таква му је и памет. Зато верујем у успех. Верујем у успех! Не брини. Ствар има само да клизне, и ми смо завршили посао.

Свечано обучен, у црном смокинџу, са леџџир машином и лакованим циљелама, Боџдан изађе из сенке сџуба. И даље се чује како вода шушџи у кџаџицу.

БОГДАН: С ким то причаш?

ТАРА: *(Полако сџушџа слушаџицу)*
Зар ти ниси у купатилу. Кога има у купатилу? Боги, ја се бојим. Ми нисмо сами у овом стану. Шта ако се неко непознат ту врзма, неко о коме ти појма немаш да је ту и стално нас прислушкује?

БОГДАН: Ма погледај, девојчице, видећеш да нема никога, него ја... постао сам расејан и почео да заборављам. Заборавио сам воду у купатилу. И ја живим у страху, Тара, али не од других, других се ја не бојим, него себе, своје заборавности. Кад пођем негде по трипут проверавам рингле на шпорету. Једном сам се баш гадно опекао. Али, боље да се повредим, него да запалим кућу. Морам на све да мислим.

- ТАРА: Био је мајстор. Тражи, Боги, да ти узмем меру и да се одмах вратим у радњу. Јесте, кажем ја, ако бих била сом да се тамо враћам.
- БОГДАН: Па остани овде ако желиш. Ако волиш препород погледај се само у зидном огледалу. Не брини, оно је биљурно и не деформише одраз. Да видиш како сад изгледаш. Ко вила, богиња, заносна девојка и уз то секси. Знаш ли ти, Таро, да си ти први квалитет?
- ТАРА: Знам. Него, ни ти, Боги, ниси за бацање. Сад кад сам те видела обученог остала сам – паф! Без речи. Хемфри Богарт, ето шта си ти, Боги. Човек из праисторије, али какав човек! Богами неће тамо бити ни једне девојке која неће пасти на тебе. Невероватно како прави мушкарца остаје дуго даса. Све док се не претвори у бабу. Али, ти...ти си као из Холивуда, они стари, ненадмашни лепотани. Уз то, женска срца, мислим, и то, челичним рукама гвоздене шипке савијају.
(Пљесне га шаком по рамену)
Бре, која је то генерација, Боги, мога деде, а он, где је сад мој деда. Ено га, башкари се на сеоском гробљу, већ двадесет година. Умро је је баш кад ми је обећао плишаног мецу. А моја баба, као и свака матора сврака, није хтела да одржи његову реч, већ је само гледала како што пре да се преуда. И још се двапут удавала после његове смрти. Али, на неки начин му је остала верна иако плишаног меду више никад није поменула. Зато му сваке задушнице прави жито и пали свећу. Оволику, Боги, па белу, миликерц. Неће жуту никако, каже да га не потсећа на његов случај.
А сад ми је боље да ти узмем меру док си у том оделу. Лакше се узима мера ако је муштерија обучена.
- БОГДАН: Зар ћеш тако у тој тоалети да ме премераваш?
- ТАРА: Па, зато сам дошла и ред је да прво завршим посао, а после можемо и на игранку. За час ћу ја. Рашири руке да ти измерим плућа.
(Богдан шири руке, она му кројачким санџиментиром обухваћу груди)
Ау, Боги, Бог те јебо! Па ти си човече шири него дужи. Зар грудни кош сто четрдесет, зар то има на свету, мајчице? Па дизел локомотива нема толико. Чек, чек, да проверим.
(Поново га премерава)

Просто не могу да верујем. Јес, богами, сто четрдесет. А да ти ниси узео ваздух, а? Боље да испустиш ваздух сада, кад ти узимам меру, него да после, у новом сакоу мораш да идеш околу напуван као ћуран. Или да ти пешеви ландарају околу ко завеса на промаји. Испусти сам ваздух, да те не заголићам.

(Покушава да га заголићам)

Гили, гили, гили...

БОГДАН: Ма, не! То је моја природна ширина.

ТАРА: На теби може вила Равијојла да се наспава. Да је Краљевић Марко имао ту ширину, не би она бежала од њега, небу под облаке, него би му на груди пала и ту отспавала један вековни сан. Да ниси толико мишићав и тврд ни једној жени не би требала постеља крај тебе. Велики си ко бојно поље. Знаш ли шта си ти, Боги?

БОГДАН: Шта?

ТАРА: Гротеска! Ето, шта си ти. Бојим се да мајстор неће поверовати у ове мере, да не помисли да сам дрогирана, да ме на улици не изјури.

БОГДАН: А шта ћеш ти код њега?

ТАРА: Па ја тамо живим, јebo те, Боги, свако негде мора да живи. Немају сви апартман као ти у Његошевој. Истина, тај не воли да даје паре, ни храну, али бар имам своју собицу у којој дуго сваке вечери читам романе. Јеси читао Џејн Ејр?

БОГДАН: Шта, шта?! Не, нисам, нисам ни чуо за њега.

ТАРА: Ето, видиш Боги. Није ствар у знању него у срећи. У мом селу кажу: "Роди ме мајко срећну, па ме на ђубре баџи." Мада, има ту један апсурд о коме сам много размишљала. Шта имаш да ме баџаш на ђубре ако сам већ срећна?

И није то он, него она, заљубила се у свога газду, и кад му је луда жене запалила дворац, остала му је верна и удала се за слепца. Ту сам књигу прочитала најмање двадесет пута и још нисам нашла одговор шта бих ја урадила да сам на њеном месту. Мислим да никад не бих могла да се удам за богаља. Мој тип је неко као ти, Боги, висок као планина, широк као море и јак као земљотрес. Да ме од његовог присуства сву прожме дрхтавица, од ножних прстију до власи на глави.

Ето шта је мој критеријум.

- БОГДАН: Остани овде, Тара. Немој да се враћаш оном крвопији.
- ТАРА: А шта ја да радим овде? Ја сам мајстор за мере, а ти ниси кројач. Ти си обична муштерија, иако можда добро ситуирана.
- БОГДАН: Па, ето, ако ти знаш да шијеш, мени су потребна стално нова одела. Због пријема. Мене свуда позивају. И ако испаднеш из моде, онда испадаш и из протокола. А ја...ја живим од везе са значајним људима. Они увек имају неке потребе за мојом услугом, а мој занат је најскупли на свету. Не могу да се пожалим. Само један посао и обезбеђен живот за две године. На највишем нивоу.
- ТАРА: Да ниси ти неки фасадер, можда? Удараш људима талијанске плочице, да могу да се огледају у њима. Ја највише волим плаво црвену комбинацију. Разбуктале црвене страсти које гасе модри преливи. Као кад ба-циш запаљену буктињу у море. Некад сам ишла код једног фасадера, као данас код тебе, да му узмем меру. Тај није знао шта има.
- БОГДАН: *(Неспрљиво)*
Уосталом, како хоћеш. Ако хоћеш остани овде, ако нећеш иди с милим Богом. Само, после пријема. Своју гардеробу можеш да задржиш.
Овде имам собу за тебе а сам сам већ толико зашао у године да не претстављам никакву опасност за тебе.
- ТАРА: А ја?! Шта ја да радим ако се заљубим у тебе? Ионако ми се се свиђаш.
- БОГДАН: Како ти се свиђам?
- ТАРА: Па, као мушкарац. Ниси ваљда то престао да будеш, Боги?
- БОГДАН: Добро. Могла би понекад и моју собу да почистиш, кревет да ми наместиш и одело испеглаш. Код мене би имала добру плату.
Шта кажеш на хиљаду евра?
- ТАРА: *(Одрезно)*
Јел годишње?
- БОГДАН: Не, лудице. Код нас се плаћа недељно. Плата се сваке суботе исплаћује. Можеш да останеш колико хоћеш, а ако ти се нешто не допадне иди куд хоћеш. Само пошто

си тако репрезентативна, ићи ћеш са мнош, као моја пратња, на сваки пријем. Ја ћу те, о мом трошку, облачити за те прилике. А исплаћујем и бонус за сваки излазак. Двеста евра по вечери.

ТАРА: Значи ли то да ћеш ми и вечерас после пријема дати ту лову?

БОГДАН: Наравно. Ако хоћеш могу и сада да те исплатим. Унапред.

ТАРА: Хоћу.
(Богдан јој даје њаре. Она их жудно узима и сивања у шорбицу)
У јебо те, Боги, па ти си пун као брод. Мора да држиш паре у овом великом сандуку.

БОГДАН: Сандук да ниси пипнула. Компјутере такође не дирај. Имам посебног мајстора који их одржава. Цео стан је софистицирани софтвер и зато мораш да пазиш да нешто не поквариш.

ТАРА: А сад се раскорачи да ти измерим међуножје. Не брини, само метар да провучем. Да ти после панталоне не буду тесне. Јер ако ти прикљеште тестисе можеш да останеш без тестостерона. А то не би ваљало за твоје потомство.

БОГДАН: На њих никад нисам мислио.

ТАРА: Па сад јес' да личиш на Бога, али ваљда бесмртан ниси. Кад сам била мала и кад ме је очух немилосрдно шибао, мама ме је тешила да горе на небу живи добри Бог са главом лава и лицем анђела, који све види и повремено силази на земљу да казни силеџије и оне зликовце који туку децу. Сетиће се, каже, твој очух наших суза, кад се сретне лицем у лице са лавом у пустињи. Е, тај лав, то си за мене ти, Боги, леп као Бог, и зато треба да имаш потомство.

БОГДАН: Није срећа у богатству, Таро. Срећа је ако нађеш прави пут у животу који те води до циља. После можеш и да умреш јер сваки циљ завршава живот успехом. А успех је и онако све што тражимо од живота. Ја, међутим, још нисам доспео до циља. Изгубио сам сваку наду. Али сада, кад имам сопственог мајстора за меру и личног кројача решићу се страха од лоше скројених одела. Сва су ми тесна и осећам се клаустрофобично у

њима. Не могу да удахнем ваздух пуним плућима.
Јеси ли завршила са мерењем?

ТАРА: Све сам пажљиво забележила, али пошто ћу имати своју личну радионицу код тебе, у твом стану, моћи ћу да ти пробам одело у свакој фази. Са цугером, без поставе, под фирцом, све док ти не легне пасент. Мислим да ћеш на крају бити задовољан, да ће ти се исплатити гњаважа са пробама.

БОГДАН: Па ту сам, не идем нигде сем да купим намирнице за кућу и увече на пријем.

ТАРА: Намирнице ћу куповати ја, а на пријеме идемо заједно.

БОГДАН: Знаш ли можда неки светски језик?

ТАРА: Не знам.

БОГДАН: Зато ја знам све европске језике као сопствени, српски. Ако будеш пожелела да попричаш са неким дипломатом, служићу ти као тумач.
Хајде сада да пођемо. Не ваља баш да стигнемо први, а ни велико закашњење није препоручљиво. Ухвати ме под руку и идемо.
(Она га кокејно хваћа под руку. Чује се звоно на вратима)
Ко би то сад могао бити, откуд овако касно, код мене нико не долази.

ТАРА: А шта ако је мајстор Роки дошао да види зашто сам се толико задржала?

БОГДАН: Па није ваљда луд да те јури по кућама?

ТАРА: О, па тај није нормалан; он је спреман на све.

БОГДАН: Добро, добро, да видимо да ли је спреман за сусрет са лавом у пустињи.
(Оде до инџерфона, њодигне слушалицу)
Ало!

МАЈСТОР: Извините господине. Јел' то стан Богдана Терзића?

БОГДАН: Ко га тражи?

МАЈСТОР: Његов лични кројач, мајстор Роки.

БОГДАН: Дођи сутра. Сада журим.

- МАЈСТОР: Ствар је у томе што не могу да чекам толико. Морам одмах да се попнем до вас горе, да видим нешто, да није нешто моје код вас заборављено.
- БОГДАН: Мени је жао, знате мајсторе. Ствар је у томе што сте ме ухватили на вратима. У ствари за вас имам највише пет минута времена.
- МАЈСТОР: И мање, и мање... само да питам Тару шта ту ради толико дуго и зашто не доноси мере у радњу.
- ТАРА: Ох, не пуштај га никако, Боги, нисам у прилици сад да се сретнем са њим. Бојим се изоговараће ме код тебе, нагрдиће ми какактер, страшно воли да лаје за мном.
- БОГДАН: Кад си са мном не треба да се бојиш ничега и никога.
(Виче у инџерфон)
Пети спрат, прва врата десно.
(Ошкључава браве и резе на вратиима. Затим седа у фошељу. Чује се шандркање лифта. Тара стоји на сред сцене и држи)
Баш да видим како ће у очи да ме погледа и шта ће да каже кад чује да подносиш оставку и раскидаш пословни уговор са њим.
- ТАРА: О, кад би ти, Боги, знао колико је он подмукао и опасан човек. Кад те спетља и увуче у свој муљ не можеш више до ваздуха да дођеш.
- БОГДАН: Па то ће онда бити да је твој мајстор више филозоф него кројач.
- Улази мајстор Роки, стоји на вратиима и гледа у собни полумрак, не препознаје Тару.*
- МАЈСТОР: А где је она?
- ТАРА: Ње више нема, мајсторе.
- МАЈСТОР: Јеси то ти, ђубре? Види, види, на шта то личиш. Права курвица из француских будоара. Шта си то урадила са собом. Ни ја не могу да те препознам.
- ТАРА: Шта још хоћете од мене?
- МАЈСТОР: Да се вратиш тамо где ти је место. Да не сплеткариш и окрећеш моје муштерије против мене. Са улице сам те покупио а ти сад, појела сендвич или два и дигла нос небу под облаке. Враћај се кући. Нема се времена, мора да се ради. Не иде то, кућа домаћинска, а слуге све четири у вис.

- ТАРА: Ја више нисам ваша слушкиња.
- МАЈСТОР: Али си моја девојка и знаш врло добро колико сам ја емотивно везан за тебе.
- ТАРА: Гадите ми се, не могу више очима да вас видим, кад осетим ваш воњ у близини, повраћа ми се. И ко сте ви да ја будем ваша девојка. Обична крпа и нико и ништа. Уосталом, бољи сам мајстор од вас. Јесте видели како моји пешеви падају равно за разлику од ваших које вуче постава и савија. Ту пегла не помаже. Чим се штоф охлади почне да се гужва.
- МАЈСТОР: То си њему рекла, а? Како ћеш да му шијеш боља одела, како те ја не плаћам и глађу изнурујем. Зна ли он каква си ти змија, у ствари. Расна лажљивица и сплеткарка. Нашла си старца за жртву немоћну. Али, ту сам ја, да га упозорим, да га спасем, ипак је он моја муштерија. А где је он?
- БОГДАН: Овде сам, Роки, овде. Само слушам и не могу да се начудим гаду људском, докле нечија нискост може да иде.
- МАЈСТОР: Добро, деда, шта је сад ово? Јесам ја направио неку грешку у кроју, да није струк можда преширок или се пешеви савијају, као што она тврди? Јесам ли ја најгори мајстор на свету, док сте долазили у радњу, да вам ја узмем меру, све је било у реду, а сад одједном, кад је она дошла, прслук вам пуца, не може да се дише у њему. И још сам ја гад, само не знам зашто, зато ваљда што мешетарите по мом персоналу. Ја сам дошао њу да водим кући и то је свршена ствар, а ти можеш да мекећеш кол'ко год хоћеш. Нађи себи другу слушкињу. Тара је моја!
- БОГДАН: Добро, сељачино, зашто ме нервираш. Нисам ли ти рекао да немам времена за тебе, да журим на пријем, а Тара иде са мном. Јесу ли те то у твом Бучинцу научили да ти са господом као са стоком, да старца не поштујеш, а ни девојку. Зар ти она није јасно рекла да за тебе више не постоји. А ни ја. Променио сам мајстора.
- МАЈСТОР: То ћемо још да видимо, кад је ја шчепам за косу и набијем шпиц у дупе, да видимо шта је за њу превалентно. Нови дом или старо опредељење. Таро, скидај те прње са себе и марш кући. Да те ја не бих водио.

- БОГДАН: *(Хладно)*
 Ма ти нећеш да слушаш разум, да чујеш аргументе. Претиш силом, смрдљиви патуљку, усуђујеш се да се цину супростављаш?!
- МАЈСТОР: Еј, не мрси муда, деда. Давно је прошло твоје. Још си можда некада могао некога и да уплашиш, али сада, са својих сто година уместо озбиљне претње из тебе шикља само немоћ и старачки бес. Од тебе се више ни бубашвабе не склањају. Сувише си спор и млитав. Ако те само дунем, готов си.
- БОГДАН: Ма зар тако ти у мојој кући?! Ти значи не знаш ко сам ја и каква ми је моћ. Е па, сад ћеш да се увериш, говно једно смрдљиво.

Крене на њега али га Тара заустави.

- ТАРА: Боги, он није вредан да га прстом дотакнеш. Препусти га мени, одавно сам чекала ову прилику. Да га жена бије, мајку му силецијску, јебем. Да види шта је женска рука у служби одмазде и правде.

Удари мајстора, он се пресамитиши. Она му приштрча и савије му руку на леђима.

- МАЈСТОР: Јој, јој, сломи ми руку, вештице, пусти ме, без ње немам од чега да живим. Пусти ми руку, Таро. Па шта сам ја теби крив, дете? Покупио сам те са улице и дао ти занат у руке. Признајем да сам погрешио што ти нисам дозволио да сама кројиш и шијеш. Био сам љубоморан, због твоје вештине. За годину дана постала си бољи мајстор од мене. Зар ја, који шијем двадесет година да се повучем пред једним женским штребером? То је за мене било незамисливо, Таро.

Она га удари слободном руком.

- ТАРА: Знаш ли ти, крвопијо, колико сам суза само прогутала по сву ноћ плачући у оном ћумезу, на тавану? Знаш ли како хладна београдска кошава дува кроз проређен цреп и моје испошћене кости? Како сам данима и ноћима дрхтала од бола и зиме, пазећи да не ударим главом о греду или да не забијем ексер гвоздени у моје младо тело. Никад ниси ни помислио на мој јад. Док голубови гучу свуда око мене ја неутешно ридам и пазим да у свом полуслепилу, са очима пуним суза случајно не нагазим у неко њихово гнездо.

- МАЈСТОР: Кад ниси хтела да спаваш у мом широком и удобном француском кревету.
- ТАРА: Пре бих легла у хладан гроб што си ми ти и омогућио на свом тавану. А сад, кад те је стигла правда, кукаш и цвилитиш под мојом руком.
- БОГДАН: А, па то није ништа шта га тек чека.
- ТАРА: Поломићу ти руку, животињо, направиху инвалида од тебе па види како ћеш даље и без мене и без руке. Ко ће да ти шије? Од чега ћеш да живиш?
- МАЈСТОР: Таро, сине, па нисам ја мислио ништа лоше. Веровао сам да младом човеку не може да шкоди мало чврстине и дисциплине, па и оскудица од сиротиње прави људе. Сад видим да сам погрешео. Уместо захвалности добио сам мржњу, а поштовање је заменио презир. Али, ако ми опростиш и вратиш се у радњу унапредићу те у калфу и даћу ти праву собу, а одредићу ти и неку плату. Додуше скромну, ти знаш колико се данас плаћа снајдеру. Сви купују конфекцију.
- БОГДАН: Она је нашла други посао, а ти...ти иди кући и буди срећан што си допао њој у руке, а не мени.
(Приђе и ослободи ља Тариног захвајћа)
Пусти га, Таро. Немамо више времена, морамо да идемо, да загрејем мотор, што јес'-јес', ролс ројс, али има тридесет година, па му треба мало времена да се загреје старац. Али је зато добро очуван, као испод чекића, нема таквог београдски "кор дипломатик". Удобан и раскошан, сви му се диве. Хајде, идемо!
- ТАРА: *(Мајстору)*
Као што видиш међу нама је све завршено. Тражи другог шегрта, улице су пуне очајника. А ја...
(Сстисне се уз Богдана)
ја више не припадам ни њима, ни теби. Зато више никад да ми се ниси јавио. А Богијеве мере остају код мене, ја сам сад његов мајстор кројач. Бићу прави модни креатор.
- МАЈСТОР: *(Трља зглавак на руци)*
Нисам имао појма, нисам претпостављао колико има снаге у том телу инсекта. Зар може рука толико да ојача од кројачке игле. Али знао сам да си криминалац и зликовац, подли преварант. Тешко ономе ко прогута

твој мамац. Не знам чиме си омађијала овог дивног човека, али моје је да га упозорим на опасност од тебе. Еј, газда Богдане, видим да сте човек имућан, па мислим да припазите мало на своју, сребнину и остале драгоцености које држите у кући. Ова мала крадљивица склона је свакој неподопштини, а поготову да износи ствари напоље. Је ли, кучко? Где је мој сребрни свећњак који сам наследио од врањског протезе, мог рођеног деде? Где су ми нестала два прибора за шивење и барокно јастуче за игле, веземо чистом свилом, купио сам га од једног призренског трговца. Ни данас не знам где ми је славска икона још од моје бабе Персиде, протинице из Врања.

Не знате ви с ким имате посла и шта је готово зло у кући. Боље јој скините ово перје и нек се врати у своје крпе па да је водим кући, једино ја знам како са њом да рукујем. Имам каиш за оштрење бријача и маказа, па кад је њим оплетем по гузици, по две недеље нема бољег ни послушнијег детета од ње. Што год јој кажеш, ломи се, а воли и да погађа сваку твоју жељу. Све док јој кожа поново не постане мека и глатка као плиш, што је њен посебан квалитет. Није она тако неискусна, као што изгледа, него је неодољива и ја више не могу без ње. Ако ми се не врати до сутра идем право у полицију да пријавим све њене крађе. Богами, не очекујем мање од пет година за толика злодела. А кад је тамо мало јаче протресу ко зна шта ће све испасти из ње. Најмање још толико. Значи следећи пут ћемо да је видимо, можда у Нојевој барци кад глобално отопљење поново напуни Панонско море, кад се на његовом дну нађу Војводина, Мађарска и цела Бесарабија. Ко ће толико да чека, деда? Ваше мртве коске биће већ дубоко под седиментима, умотане у коралне љуштуре и празне шкољке, а ми, мајстори, на јахтама на којима служе кавијар и харингу уз вино са фрушкогорског острва.

БОГДАН: Овај је луд, јебо га отац, сад ћу да га убијем.

Вади њишићољ са њригџишвачем из сандука. Мајстџор бежи главом без обзира.

КРАЈ ДРУГЕ СЦЕНЕ

ТРЕЋА СЦЕНА

Истии енџеријер. Тара љроба одело Богдану. Ойкида му рукаве. Из рамена вири ваџа и цуџер.

ТАРА: Боги. Шта држиш у овом сандуку?

БОГДАН: Справе за вежбање.

ТАРА: Како то да те ја никада не видим да вежбаш?

БОГДАН: Зато што ја вежбам док ти још спаваш. Обично вежбам од шест до седам, али ме у последње време уби несаница па понекад, устанем као вампир у два сата, па вежбам до ујутру. Ти не можеш да ме чујеш јер је ова соба беспрекорно тапацирана.

ТАРА: Зашто не можеш да спаваш? Посеђују те сенке прошлости, мучи те грижа савести?

БОГДАН: Моја савест је чиста, као код новорођенчета. Него сам увек узбуђен. Кад гледам то твоје анђеоско лице са склопљеним очима и дугим трепавицама, бојим се да те неким незграпним покретом случајно не узнемирим.

ТАРА: Па видео си да нисам тако крхка, иако можда изгледам исцрпљено, па чак и физички ретардирано.

БОГДАН: Не, не... таман посла, ти изгледаш савршено у целини. Извини што не умем да се изразим онако како твој изглед заслужује.

Знаш, Таро. Са тобом сам добио нови квалитет живота. Тек на крају сам схватио шта сам све пропустио у животу, али такав је мој посао. Не трпи индискрецију. Сад сам, међутим, решио да се пензионисем, да мало уживам у присуству анђела. Кажу за њега да је бестелесан, али откад сам тебе срео, не верујем. Тачно је да сам се тобом оженио зато што сам хтео стан и паре да оставим некоме кога волим и двоспратну викендицу са виноградом у Сремским Карловцима, али полако схватам шта ми ти значиш, колико те волим. Иако сам педесет година старији од тебе још сам виталан и снажан, могу да заштитим и тебе и нашу будућу породицу.

ТАРА: Наше дете, Боги, успео си да зачнеш дете у мени и ја...ја сам бескрајно срећна, зато што ми се чини као да је све то само сан у коме је оплодио неки антички бог.

- БОГДАН: Све се то тако брзо одиграло, да сам још увек збуњен. Сан ми не долази на очи. Заиста ти кажем, нисам имао никаквих интимних помисли у вези с тобом, али сама кажеш да си се заљубила и да ћеш прекинути себи муке, ако те потпуно не прихватим. Па, прихватио сам те, јесам, једино те молим да ме не замараш својим бескрајним питањима.
- Јел' имаш пара? Имаш, и шта те брига одакле су. Живиш ко бубрег у лоју, добро и заштићено, ево, ускоро, кад ти порасте стомак, престаћемо да идемо на пријеме. Ионако ми је доста посла, а и доста сам неиспаван, руке су почеле да ми се тресу. По Европи више не путујем, овде обављам нека ситнија посла, доста за скроман живот. Положићеш и за возача, даћу ти мој ролс ројс да се сама возикаш по граду, ја сам се већ уморио. Не видим разлога ни за какву бригу. Пред тобом је сјајна перспектива, може се рећи чак и преданном иако је много мања разлика између мене и стогодишњака него између тебе и мене. Не разумем само зашто си стално мрачна и осорна у последње време.
- ТАРА: Све је то тако тачно, мили мој, али, мислим да и најсрећнији имају неки разлог за лоше расположење. Довољно је да немају коме да се пожале, да никоме не смеју да кажу о чему се ради, а ја Боги, немам никога сем тебе, иако нисам сигурна да после свега што си урадио за мене, смам и даље да те оптерећујем.
- БОГДАН: Па реци, лудице, шта то смета, шта желиш. Ако ти треба један овакав сандук купићу ти исти или још бољи и већи, само у овај не завируј. То једино што тражим од тебе. Не мораш више ни одела да ми шијеш. Имам преко педесет пари, а и шта ће ми.
- ТАРА: Ти, Боги, знаш колико сам ја лудо заљубљена у тебе. Али, ти мене ни приближно не волиш колико ја тебе.
- БОГДАН: Ко ти то каже? Ја сам направио тестамент и све теби оставио. Зар није то доказ љубави. Кад некоме поклониш све што имаш. Једино што не знам кад ћу да умрем.
- ТАРА: Не смеш тако да говориш. Ја ћу умрети пре тебе. То је моја једина жеља и никакав сандук ми твој не треба. Једино што желим је да ми верујеш. Да нема тајни у

нашој љубави. То ме боли, Боги, то што се ниси до краја опустио. Лежиш поред мене по сву ноћ и кад се ја пробудим да видим како спаваш, ти си будан. Спаваш ли ти уопште понекад, Боги?

БОГДАН: Па спавам кад одеш негде и кад закључам све браве и резе. Таква ми је природа, Таро. Зверска. Не могу да се опустим чак ни у твом присуству. Али, то ми не смета да уживам док те гледам како спаваш. У мом животу никад ништа лепше нисам видео.

ТАРА: И ја имам своје страхове, али се поред тебе никога и ничега не бојим.

БОГДАН: Чега се ти плашиш?

ТАРА: Мајстор ми је опет претио да ће да оде у полицију, ако му се не вратим.

БОГДАН: Он не треба да буде твоја брига.

ТАРА: То си већ рекао, Боги, али он се јутрос поново јављао и страшно ме извређао.

БОГДАН: Тако дакле, тако дакле, па то је све само због тога што личи на кловна и нисам га озбиљно схватио. Али, коме је суђено да буде јебен њему саме гаће спадају. Ако је само то, ако нема ништа друго, попричаће неко са њим, не брине, неће те више узнемиравати.

ТАРА: Ох, тако ме је стид, Боги, не знам како да ти то кажем, толико си већ за мене урадио а ја испадам незахвална.

БОГДАН: Па, реци, дете, реци у чему је мука, потрудићемо се да је решимо. Дугачке су моје руке.

ТАРА: Тако ми богомладенца којег носим у себи, испод свог срца које цело куца за тебе, ово је последња ствар коју те молим. То је оно што ме држи у сталној напетости. Просто не знам како да ти кажем.

БОГДАН: Ако си могла да ми кажеш да си већ у другом стању, реци и то. Нисам веровао да ја још увек могу да имам децу, али, ето, божја милост је непредвидива и безгранична. Толико си ме усрећила да можеш од мене да тражиш шта год хоћеш.

ТАРА: Знаш, Боги, ја ти нисам рекла све о себи.

- БОГДАН: Није ваљда да имаш дечка? Де, де, шалим се, шта си убледела, знаш да те толико волим да ми чак ни то не би много сметало.
- ТАРА: *(Плаче)*
Ето, сад си и ти почео да ме вређаш. Ја нисам курва, матори мајмуне, већ твоја заљубљена жена која ти љуби стопе којима ме газаш. Није лепо, Боги, да ми то радиш јер ја осим тебе немам никога другог да ме од увреда заштити. А сад си и ти почео.
- БОГДАН: Добро, опрости, молим те и мене је стид да ти признам да сам постао љубоморан. Ја јесам стар, али си у мени запалила жеравицу која прети да постане пламен, и то ипак не бих могао да толеришем. Знаш како кажу: “кад се стари пањ запали тешко га је угасити.” Не знам како се то десило али одједном ми одела нису приоритет.
- ТАРА: О, па мени је драго да видим да си љубоморан, али заиста немаш никаквог разлога за то. Није у питању дечко већ брат у војсци. Кад си већ помислио да немам никога осим тебе, нисам хтела да ти кварим концепцију, шта знам, можда у принципу не волим родбину. Видим да ти никога немаш па можда и не желиш да имаш.
- БОГДАН: *(Мрачно)*
Не желим.
- ТАРА: Али, мој брат је у војсци и треба да дође на одсуство. Нема никога сем мене и нема код кога да оде сем код мене. А ја сам код тебе и тако, то...
- БОГДАН: Ти си код себе, девојчице . Овај стан је твој колико и мој. Све што ја имам сада је и твоје.
- ТАРА: Изузев овог сандука.
- БОГДАН: Слушај, мала. Свако ко је живео цео свој живот сам мора да задржи део себе за себе, да би знао ко је и да се не би погубио у новим координатама. Тај сандук персонализује не само моју приватну личност, већ и службену, мој посао и моје животно опредељење. Зато те молим да се помириш са том чињеницом, поготову што дрвени комад намештаја не може да постане твоја супарница.

- ТАРА: А његов садржај, Боги, о садржају је реч. Рецимо да је тај садржај за мене тајна а ја не могу да поднесем мисао да ми нешто тајимо једно пред другим.
- БОГДАН: Буди више стрпљива и мање радознала. Ко зна, можда ћу ти једнога дана показати мој живот, али мораш прво да будеш психички спремна за то.
- ТАРА: Сада ме плашиш, али ја ћу се ипак поуздати у своје осећање да си ти добар човек и да никоме, поготову не мени, не прети никаква опасност од тебе.
- БОГДАН: Како се зове твој брат и кад нам долази?
- ТАРА: Зове се Јанко, Јан, како га ја зovem. Раније је понекад свраћао код мене у собицу на Дорћолу, али ваљда схваташ да га мајстор сада тамо не би примио.
- БОГДАН: Разумем, разумем... па, добро, нека дође овде, само нека ништа не дира. Цео мој стан је електронски мозак и да је подморница био би Наутилус а ја његов капитен Немо. Целог живота био сам сам и живео сам у складу са мојим виђењем света, морао сам некако да се заштитим. Јер наша цивилизација је једна сурова дунгла и ту уместо закона живота важе закони преживљавања: “убиј ако хоћеш да живиш!” Е за ту филозофију мораш бити спреман и јак, на самом ланцу исхране:”поједи га да не би био поједен.”
- ТАРА: Као деца, мој брат Јанко и ја били смо веома сиромашни, али нам није падало на памет да због тога треба да постанемо људождери.
- БОГДАН: Свет се и дели на јаке и слабе, на жртве и целате, само што ја имам најразличитија искуства. Јаки ме нису бринули, али од слабих никад нисам знао како да се заштитим. Човек никад не зна за шта су они све спремни кад их доведеш у шкрипац. Знам за невероватне злочине које су извршиле жене, па чак и слаба деца. Искусном човеку се коса диже на глави. Серијске убице се масовно регрутују из редова отпуштених из менталних болница. Човек би рекао да нису у стању ни кашику сами да подигну, а они кољу и черече по мрачним ћошковима улица и паркова и то без икаквог мотива или циља. Професионалац убија само кад му дебело плате за чисто обављен посао, иначе не воли ни бубашвабу да згази у изненада осветљеном купатилу,

има нежну душу и воли да помогне немоћног. Али, посао је посао, и ваљда сваки озбиљан човек више уважава и поштује посао него целу родбину, ако је има. Знаш, Таро, родбина је склона развлачењу, а једино те посао интегрише са самим собом и даје ти осећање достојанства.

Нерадници су људи без достојанства. А шта је твој брат по занимању?

ТАРА: Бивши студент. Није могао ништа да заврши зато што није имао од чега да живи. Покушао је са теологијом, али попови су га избацили из интерната и тако је поново доспео на улицу. Да не би губио време, док се не снађе, отишао је да одслужи војску. Ко зна, изгледа да има идеју, кад му се заврши рок да се професионализује као војник. Не може више да замисли себе гладног и на улици, без крова над главом.

БОГДАН: Па добро. Нека дође овде. Даћемо му твоју бившу собицу, ти си ионако прешла код мене. А јел' он зна да си се ти удала?

ТАРА: Не знам како да му објасним толику разлику у годинама. Бојим се да ме неће разумети, да неће поверовати у моју љубав, да не помисли да сам се за тебе удала из користољубља. То би био велики ударац за њега, за његов понос, па чак и љубав, јер он је мене као млађи брат обожавао, веровао је у мене, у мој морал, моју чисту душу, у наду да ћу бар ја једнога дана бити срећна. Знаш Боги, Јанко је чедан дечак и није у стању да схвати ништа што искаче из уобичајене путање живота. Мислила сам кад тебе упозна, кад види колико си добар човек, да ће те свим срцем прихватити, уосталом, као и ја. Ми смо веома слични и поштење држимо изнад свега, сваке користи и практичног понашања. Једино љубав, Боги, једино у њој не држимо до граница јер она нам гарантује срећу и обезбеђује онај племенити спокој са којим човек хрли у будућност. Све је тако удешено да се не исплати бити хуља.

БОГДАН: *(Тргне се из дремежа)*
Мислиш?!

КРАЈ ТРЕЋЕ СЦЕНЕ

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Исћи енџеријер. На сцени су Тара и Јанко у униформи војника. На сџочићу је сервиран богаџи доручак; џу је и флаша џива из које Јанко директно џије.

ТАРА: Ја не знам да ли си ти у стању да схватиш колико је моје гађење које осећам према старцима, њиховој немоћи, без свести о томе да је живот ту био и већ отишао, да га узалуд чекају да се врати, да им се врати моћ семена и свежина духа, гипкост тела и снага у покретима. Код њих је Јан толико све успорено да ме потсећају на успорено долажење смрти која код неких толико оклева да човек просто изгуби стрпљење. И сад не знам зашто се то све само мени дешава, та геритрија и њихова болесна чежња за мојим младим и зетегнутим телом. Је ли моје сиромаштво узрок беде на коју сам осуђена или има у мени самој неки дубљи поремећај који ме, уместо да ме води у живот и здравље, у перспективу и будућност, држи заковану за немоћ и споро отицање, за њихову пробуђену страст у којој, сем дремежа који успорава смрт, нема снаге, ни свежине, ни лепоте. Све је тако утишано око мене и осећам као да сам у неком старом подруму у којем се не осећа мирис младог вина, већ мемла која дави, трулеж краја уместо дивљег почетка.

ЈАНКО: Не треба да се жалиш. Окружена си богатством и изобиљем, па шта ако се мало уздржиш од гађења, помисли какав те живот чека кад он оде.

ТАРА: Али, он је јак, Јане. Није као мој бивши мајстор. Овај вежба и има неку божанску моћ. Никад нисам била са неким кога сам се толико бојала. Шта ако сам не оде, ако ја остарим крај њега и незаслужено погубим свој живот само што си ме ти наговорио да се удам за њега.

ЈАНКО: То не долази у обзир.

ТАРА: Понекад ми се чини да је бесмртан, да је неки зли источњачки бог који прождире своје вернике, који се храни туђом љубави и обожавањем. Ја више не знам да ли га мрзим, презирем или га се гадим. Није ли то можда нека болесна љубав која се дешава недефинисаним и изгубљеним душама?

- ЈАНКО: Ти волиш мене, а не њега.
- ТАРА: Он мисли да си ми ти брат.
- ЈАНКО: Обећао сам да ћу ти помоћи да постанеш млада удовица.
- ТАРА: Тако си ми говорио и за Рокија, који све жешће прети да ће ме упропастити. Мој положај је напет и ужасан. Ја више не знам шта да радим са вама мушкарцима.
- ЈАНКО: Ја сам ти љубав, мила, они су ти само посао.
- ТАРА: Јеси ли га можда посетио? Јеси ли му добро запретио да ми више не досађује својим морбидним порукама и претњама да ће ме отерати у затвор. Како је реаговао на твоју претњу?
- ЈАНКО: Никако. Никако није реаговао.
- ТАРА: Шта сад то тачно значи? Зар ниси успут свратио код њега као што сам ти рекла?
- ЈАНКО: Јесам, Таро и кажем ти да не треба више да га се бојиш.
- ТАРА: Па онда причај, шта оклеваш?! Реци ми како си му запретио, зар га ниси застрашио!? Требало је само мало да га ухватиш за гушу и протресеш док не напуни гаће од страха.
- ЈАНКО: Па кажем ти да није било потребно.
- ТАРА: Зашто? Зар ти је обећао да ће ме оставити на миру?
- ЈАНКО: Био је мртав кад сам стигао.
- ТАРА: Шта?! Како мртав? Па није био болестан, а ни толико стар. Био је много млађи од Богија.
- ЈАНКО: Јутрос су га нашли обешеног о куку у радњи. Оставио је и писмо у којем пише да није могао више да живи због гриже савести што те је тако нечасно нападао. Полиција је хтела с тобом да раговара, али нису знали где си, а ја нисам хтео да им кажем.
- ТАРА: Зар мртав?! О, Боже! И шта хоће сад полиција од мене? Па, он је био ожењен, има жену и децу. Шта ћу им ја? И какве ја имам везе са његовом смрћу. Нека испитују његову жену. Она је знала за нашу везу.
- ЈАНКО: То не знам. Знам само да те не оптужују низашта. Уверени су да је у питању самоубиство. У питању је изгледа само процедура.

- ТАРА: О, он је опасан човек. Јане. Морамо добро да се пазимо од њега. Да, врло је стар али и снажан као трол. Сигурна сам да би могао храст у шуми да ишчупа из земље.
- ЈАНКО: За мене је твоје стање опасно а не старац. Ја мислим, Таро, да си ти запала у неку психозу од страха и треба добро да пазиш како се пред њим понашаш. Добро је што сам дошао, мислим на време сам стигао да ти вратим самопоуздање и душевни мир. Нико није толико опасан колико у појединим тренуцима може да изгледа.
- ТАРА: Али, он је сигурно отишао тамо, увукао се као мачка у радњу и обесио мајстора..
- ЈАНКО: Мислио сам да ћу га овде затећи кад дођем. Бескрајно сам понављао улогу све док је на памет нисам научио. И сад ми је пропала партија драматичног уласка. Ја сам овде а њега нигде нема. Знаш ли ти можда где је он сада?
- ТАРА: Његово понашање је за мене врло тајанствено. Понекад се изгуби из куће и нема га данима. А понекад кад мислим да је некуда отишао изненада се појави из неког ћошка у стану и стане преда ме. Тада ме ухвати нека дрхтавица од страха и нејасног предосећања. А онда ме узме у своје моћне руке и као циновски грађевински кран ме однесе у постељу где ме мази и љуби, дуго ми шапуће као да се боји да неко не чује његове нежности. Неко кога он крије у истом стану. Ако он није луд ја ћу полудети сигурно. Често ухватим себе како се шуњам по свим просторијама стана трагајући за нечим тајанственим, тражећи нешто што ни сама не знам шта је. Али, ја се у компјутере не разумем а ни његов сандук не умем да отворим. Можда ће теби поћи за руком, Јане, знаш ја мислим да он у њему крије читав арсенал најсавременијег оружја. У својој лабораторији има стотине епрувета и док се оне пуше и заударују на неки оштар разређивач, док стално нешто мућка и као вештац гласно изговара неке шифре и враџбине, ја се бојим да он можда производи неку синтетичку дрогу.
- ЈАНКО: Па шта?! То је добар бизнис.

- ТАРА: Али, он је увек тако бистар и здрав да мислим да је далеко од сваког порока који би могао да га на било који начин угрози. Заиста, повремено ми изгледа тако необично и веома опасно. Морамо да будемо опрезни са њим. Уопште не знам шта му је посао и чиме се бави. Ја мислим да је он можда неки тајни терориста.
- ЈАНКО: Терористи никад не живе сами. Они се међусобно друже и повезује их једна идеологија. Зато се дуго и бучно међусобно договарају. Он је вероватно неки стари чудак. Врста колекционара. А мајстор се сам убио. Био је луд од љубави за тобом и није више могао да издржи живот без тебе. Поготову што није очекивао да ћеш га тако изненада оставити и удати за још већег старца који би могао отац да му буде. Људске трагедије су често израз комичног сплета околности.
- ТАРА: Како ти то знаш, љубави! Чудно је то, необично, Јане. У школу ниси ишао а имаш одговор на свако питање.
- ЈАНКО: Свака сложеност ситуације састављена је из једноставних компонената. Узмимо музику за пример. Овамо цијуче, грми и трешти, мислиш свет постаје или се руши, а онамо све је на парчету папира, у нотном систему. Само знаци, нота до ноте. Тако и живот. Улаз – излаз! Улаз просто мора да буде већи од излаза због вишка који се зове енергија. Е, та енергија нас покреће, даје нам снагу и идеје. Ако је идеја добра она је и корисна. Мутне идеје са грижом савести не воде никуда. Као ни твог бившег мајстора. Сад му је радња затворена, ено га, ако га још нису скинули, виси на конопцу са исплаженим језиком до пупка. И то више није онај човек, зао и пакостан, брз у својој обести, него једна мртва, оклембешена ствар коју чека земља, гомила иловаче која поништава илузију живота. Јер све што се из ње усправи, кад-тад почне да посрће и пада, тако да се најзад у њу и врати. Нико тај закон није победио, па неће ни твој муж, Богдан Терзић. Може да глуми лептира, може да кликће као орао високо у ваздуху, али га чека тле да му се врати чим заврши свој радијус кретања.
- ТАРА: *(После дуже ћаузе)*
Рекла сам му да је наше дете његово.

- ЈАНКО: Мислим да неће стићи да види на кога личи. Јер све што истиче, љубави, при крају истиче много брже него на почетку.
- ТАРА: Мораћемо да пожуримо, Јане, не смемо да се опустимо. И да pazимо да нас не прислушкује, јер ако сазна истину о нама не верујем да ће нам тек тако опростити. Ко зна?! Можда завршимо као мајстор Роки.
- ЈАНКО: Мислим да не треба журити. Пустите ме да му приђем ближе, да га отворим, да сазнам ко је он и има ли можда неког другог наследника за кога ми не знамо. Да не поганимо руке узалуд.
- ТАРА: Мени је рекао да нема никога сем мене.
- ЈАНКО: Пустите да се и ја уверим.
- ТАРА: Али, нипошто не треба оклевати. Све треба да изгледа као провала и пљачка. Његово питање треба решити тако да не падне никаква сумња на мене. Ја ћу да одем у позориште и трудићу се да ме сви примете. Знаш Јанко, већ сам приметила да ме тамо гледају са неким подозрењем. Опера је страховито досадна ствар, али не вреди, кад он мисли да ме то образује. Хоће да буде мој Пигмалион. Понекад одем сама и чим се заврши она увертира ја почнем да отварам моје свилене бомбоне. Оно шушкање папирића толико узнемири публику око мене, да сви почну да пиље као да хоће да ме прогутају. Али ја обожавам свилене бомбоне и не могу да поднесем онолико драње ако немам нешто слатко у устима.
- ЈАНКО: Па ништа. Идем и ја с тобом у оперу. Збрисаћу на паузи, кључеве имам, два метка док спава, један у главу један у срце, мали вашар по кући, разбијена брава и натраг на почетак другог чина. Моћи ћемо да уживамо у музици кад знамо шта нас чека после представе, какво богаство.
- ТАРА: Тише, тише, немој да откриваш план. Можда је он ту негде у стану.
- ЈАНКО: Сем ако је прави вештац, Или ђаво. Па све смо прегледали. Отишао је, лудице. Не бој се старца. Ако је и ту мора да је глув као топ. Тај сигурно не чује ништа.

ТАРА: О, вараш се, драги мој. Он спава као зец и региструје сваки шум, напољу и унутра. Боги живи веома немирно, спава као на фронту, као да зна да се неко спрема да га убије.

Чују се браве и резе на улазним вратима. Улази Боџдан и љеда у Јанка који је у нелагоди усњао и не зна шта са собом да ради.

ЈАНКО: Добар дан!

БОГДАН: Стигао си. Видим да си дала брату да једе. Шта, ти пијеш?!

ЈАНКО: Па, једно пиво да се расхладим.

БОГДАН: Баци то ђубре. Алкохол, дуван, дрога, то су отрови који ће уништити ову цивилизацију. Знаш ли да се есенција никотина користи као ефикасно средство за ликвидацију отписаних. Опаснији је од аустралијске мамбе. Набаци ти умор на очи, тако да мислиш да падаш у сан, а у ствари умиреш. Ту више нема буђења. Него чујем да хоћеш да будеш професионални војник. Значи, убица за плату. Вас сигурно неће да користе за прављење мостова од понтона. Имају они за то инжењерце. Јел' знаш зашто се у војсци за инжењера каже инжењерац а не инжењер, као у цивилизу?

ЈАНКО: Зашто?

БОГДАН: Да може лакше да се римује: “инжењерац – кеџац!” “Инжењерко – посерко!” То су аматери. Не може професионални војник да буде посерко.

ЈАНКО: Ја сам мршав, али сам жилав. Не може се неко тек тако отписати. На основу свог изгледа.

БОГДАН: Тако дакле! Ти си Јанко, Тарин брат.

ЈАНКО: Јел' треба буквицу да покажем?

БОГДАН: Право да ти кажем не знам какав си ти то војник, брате. Више личиш на девојку него на мушкарца.

ТАРА: Боги!

БОГДАН: Таква је њихова генерација, Тара. Унисекс! Не може човек да их разликује, не зна ко је мушко а ко женско. Друго си ти, ти си жива ватра. Одмах се види да си жена. Нерви ти играју испод коже и развијају високу гравитацију.

ТАРА: Ти си ме запалио, Боги.

- БОГДАН: Ма ти гориш изнутра. На први поглед рекло би се – девојчица! Кад сам те први пут видео – дете! Кад оно, пожар, привлачи и спаљује све живо око себе. Космички феномен, бога ми, ето шта си ти, Таро. Јеси рекла брату да очекујемо принову, еј, бре! Терзића. Да се зове Гвозден, а не Жељко или Јовица. Има да буде Гвозден на оца, видра на мајку, и војник на ујку. То су праве ствари у животу а не златна минђуша у левом уву. Да скинеш ту минђушу пре него се Гвозден роди, да не помисли за ујку да је у питању тетка. Овај свет не води више љубав већ рат до међусобног истребљења. У Србији данас влада морталитет. А наталитет им праве добро држећи старци. Нема ударца без старца, а?! Шта кажеш на то, Таро? Шта има ново?
- ТАРА: Па, не знам. Можда си већ и сам чуо.
- БОГДАН: Шта то?
- ТАРА: Мој бивши мајстор је умро. Нашли су га у радњи како виси о конопцу.
- БОГДАН: Ето, шта је кажем. Једног дана ће међу нама превладати смрт над животом и онда више неће бити никога да умре. Тако ће смрт победити саму себе.
- ТАРА: Мене Боги плаше та твоја мрачна предвиђања. Ја сам млада и богома не помишљам на смрт. А не дам ни тебе.
- БОГДАН: Јел' оставио неко писмо извињења, мислим јел објаснио зашто се одлучио на тај корак?
- ТАРА: Написао је да га је гризла савест што је био гад према мени. Извинио ми се јавно, попео се на столочицу, окачио о куку и отишао. Полиција се распитивала за мене. Не знају где сам и кад сам га оставила.
- БОГДАН: Боље тако да остане. Полиција ионако не треба ништа да зна. Да је предрасуде не оптерећују у служби. А писмо је, мислим, јасно и не треба ту други доказ. Можда тај Роки и није био неки мајстор, али је сигурно да је био будала. Није знао са женама. Заљубио се у своју ученицу и уместо да буде пажљив и нежан према њој, понашао се свирепо и глупо. Није знао да жене трпе само дотле докле морају. Чим нађу излаз, без оклевања иду даље. И никад се не враћају. Видиш, Јанко, он ми је шио одела. А сад ме твоја сестра

облачи. Шта кажеш на овај сако? Савршено ми пада, у њему изгледам као Спенсер Траси у најбољим годинама. Хоћеш и ти један сако? Можда се предомислиш, можда се определиш за службу у којој се носе сакои, а не униформе. Мада тако личиш на војничкиња. Као онај из “Оловног војника” само што ти имаш обе ноге и немаш балерину. Шта ћеш, живот је реалност, а бајка машта писца. Ја сам одувек ценио Андерсена. Сви Холанђани помало личе на његове јунаке. Пет година је моје оперативно подручје био Амстердам. А сад сам решио да се смирим овде са младом женом и малим дететом на Цветном тргу. Родио сам се на Дорћолу, а тамо сам и одрастао. У уличним борбама. То је одувек било, ко тебе хлебом, ти њега каменом, а ко те гађа каменом удари га ножем. Видим да је данас исто. Сваке ноћи се убијају. По ћошковима, мрачним дорћолским буџацима, сплавовима, у травуљини на обалама стално ничу нови лешеви. Човек би помислио да се грађански рат у Србији никад није завршио. Некад је убијала Озна, па Удба, све врхунски мајстори, а сад је злочин прешао у руке аматера. Зато човек мора добро да се пази кад изађе на улицу, а у стану челичне резе и браве. Ни панцирни прслуци нису лоша идеја. А видиш у чему је наш апсурд. Што се у свој тој погибији нађу и они који сами себи одузимају живот. Као њен мајстор. Него, Таро, дај још нешто да се презалогаци. Извуци оно јагњеће печење што сам купио код Горанаца. Пази, ја од Шиптара не купујем ништа, поготову не купујем храну од оних за које не знам шта ми мисле. Мада, за Шиптаре знам, знам шта нам мисле, а шта мислимо и ми њима. Ваши политичари су изгубили Косово а сад допуштају да се истим начином размножавају и по остатку Србије. А ја, ето, видиш, тек сад, на прагу стоте, текорећи, добијам прво дете. Добро, ја нисам имао времена, имао сам много посла, али ти...ти ништа ниси радио. Хтео си да будеш поп, а сад хоћеш да будеш професионални војник и то у земљи у којој је сваки сељак бољи ратник од било ког увежбаног војника. А ови, да су хтели да се реше Шиптара могли су да узму професионалце, да има добро плате и да не увлаче цео народ у трагедију. Али, не вреди, кад они државне послове поверавају фукари. Тако мисле, уштедеће. Само, то су дупеглавци који заборављају

колико је опасан народ којим владају, кога пљачкају. Срби не маре много за новац, они више воле да се мрзе него да воле, копају јаму једни другима и зато их ја лакше експлоатисати него Французе, на пример. Француз би се јебо за су, а ови овде се убијају бесплатно, сви беже од закона а кога ухвате робија, пуни су ирационалних емоција, склони сваком злочину и све раде за цабе. За паре, нико. Овде је мало рационалних убиства, правих пљачки, провала, плаћених атентата. Иза сваког ћошка долази метак али никад не знаш зашто и каква је корист убици од тога. Никаква. Само чисто задовољство. Да убије ближњег, да га масакрира, да му мртвом одсече главу, удове и полне органе. Ја не знам каква је то хорда зликоваца и како се од њих може сачувати. Како се одбранити од пријатеља са којим пијеш кафу и пиво, са којим из истог овала једеш роштиљ или печење, са којим делиш своју или његову жену, чијег пса шутираш у њушку кад год га сретнеш без газде, а кад је са њим лицемерно пезиш животињи, мазиш је и љубиш страстније него сопствену супругу.

Хеј, бре, о чему се ту ради и хоће ли тако бити до последњег Србина, до међусобног истребљења, јер нас не могу да униште ни масовна бомбардовања, ни ратови, ни куга, нити било која друга болештина. И док оркани, земљотреси, вулкани и масовне пандемије уништавају човечанство, Срби живе у демонском немиру непрестано смишљајући како да једни другима смрсе конце.

Колико ти дуго траје одсуство?

ЈАНКО: Петнаест дана.

БОГДАН: Петнаест дана није мало а није ни много. Зависи од околности и ангажмана. Видећемо. Можда ја имам једну идеју за тебе. Како да ти време брзо прође а и да зарадиш неки динар. Перспектива увек постоји. Јесте прошли обуку, јел' знаш да пуцаш?

ЈАНКО: Зец у шуми не може да ми умакне. Погађам врапца у лету.

БОГДАН: Добро је, ако не лажеш. Прост свет много воли да лаже. То му је компензација за живот који не разуме па га се зато плаши. А кад дође тренутак истине онда се чеше по глави и зева. Чешеш ли се ти по глави, Јанко?

- ТАРА: Боги, Боги...шта си навалио на њега, као да је он крив што није постао поп. Он је млад, има времена, још увек може да постане и владика, ако хоће.
- БОГДАН: У његовим годинама ја сам уживао високу репутацију у одређеним круговима.
- ЈАНКО: Стварно не разумем зашто ме вређаш и омаловажаваш. Имаш ти неки пиштољ или пушку?
- БОГДАН: Шта ће ти?
- ЈАНКО: Да видиш да не лажем.
- Богдан извади пиштољ из фуџроле испод сакоа и ђружи му га.*
- БОГДАН: Ево ти. Само пази да не направиш неко срање. Не знам да ли је напуњен. Не сећам се.
- Јанко дохвати пиштољ, рејетира га и ујери у Богдана.*
- ЈАНКО: Ја још мање. Али знам да не волим да ме вређају и омаловажавају. Сад ћеш се уверити да не блефирам. Не волим гадове као што си ти. Оженио си се женом млађом педесет година и ликујеш надамном само зато што још увек нисам стекао чин у војсци. Али имам значку најбољег стрелца, доказ да зеца у шуми не могу да промашим, а поготову не ниткова са пола метра. Јеси ли спреман, Боги?
- БОГДАН: Спреман, за шта?
- ЈАНКО: За доказ, за очигледну демонстрацију да има још мушкараца осим тебе.
- БОГДАН: Јеси ли сигуран у то?
- ЈАНКО: Па сад, ако је пиштољ празан, то је твоја срећа, а ако није биће то веома кратко сазнање.
- ТАРА: Не, Јане, обуздај своје емоције. Молим те да му опростиш, јер ја Божија волим више од свог живота, од очњег вида. Осим тога он је у свом стану.
- ЈАНКО: То је само привремено. Ускоро мења резиденцију. Само се ти склони.
- ТАРА: Нећу!
(Сћане између њега и Богдана)
Ево, пуцај у мене, да ја не преживим највећу несрећу у мом животу. Шта ће ми живот без њега. Убиј мене и наше дете пре него њега.

- БОГДАН: Пази, пази, мали, па ти изгледа имаш емоције. Осећај части, просто не могу да верујем. Мислиш да сам ти дао празан пиштољ? А ти га провери, ако имаш муда. Пуцај из њега.
- ЈАНКО: Не мислиш ваљда да ћу да убијем једину рођену сестру због тебе, матори пању?!
(Окрене њишићољ ка њлафону и њуца. Одозго њадне малѡер Тари на ѡлаву. Она врисне уѡлашено)
Ево, само да видиш да ти ниси једини даса са смислом за хумор.
- БОГДАН: Бога ми, мали, биће нешто од тебе. Имам за тебе озбиљан предлог. Само пре тога дај Тари слатко и воду да се поврати. Знаш како је, у другом стању па је преосетљива.

КРАЈ ЧЕТВРТЕ СЦЕНЕ

ПЕТА СЦЕНА

На сцени, у истом ентеријеру, у кимонима вежбају Боџдан и Јанко. Јанко је задихан и ознојен и са истуреном левом ногом стоји у позицији за напад на Боџдана. Дуго се концентрише.

БОГДАН: Нападни ме! Пустите да те тело води. Оно је паметније од тебе. Не размишљај. Нападај! Ха-џиме!

Јанко силовићо крене на Боџдана, али га овај шехником аикидо избегне и пребаци преко себе. Јанко као шрупац њресне о њод.

ЈАНКО: Како си то извео, мајсторе? Ти си за мене неухватљив. Не могу ни да те дотакнем, а камоли ударим. Као дух се крећеш.

БОГДАН: Зато што си ти тело, а ја дух. Мораш да пређеш у сферу метафизике. Јеси ли некада видео ураган. Он је само ваздух и ништа више. Али се неочекивано, по неким вишим принципима стврдне и испуни таквом снагом да одједном понесе милијарде тона воде из океана, чупа шуме и руши градове и човек не може својом физичком силом да му се супростави. Знаш ли ти да је снага само једног грома већа од снаге целокупног атомског потенцијала на планети. Само будала као што је човек може да мисли да је господар света.. Он је у ствари толико слаб да је у космичком смислу неупотребљив и као слуга. Зато пусти да дух, који је део бојје природе у теби, прожме сваки твој атом, сваку физичку чињеницу и да их реинтегрише на начин силе којој ништа не може да се супростави. Само кад твој дух дотакне мој дух укрстиће нам се физичка снага у којој твоја младост носи превагу над старцем. Иначе пролазићеш кроз мене као кроз ваздух и тај ваздух ће те физички бацати као олуја носи све пред собом.. Камење, дрвеће, куће, шумске звери и разбија их као бесловесно дете крхку играчку. Ту нема милости, ни логике, чак ни маште. Дух разарања је неупоредиво јачи од стваралачког. Јеси ли разумео?

ЈАНКО: Нисам, али да имаш пиштољ не би се ти поигравао са мном као тај твој ураган. Не бих чак морао ни да слушам такву гомилу тлапњи која не постоји ни у православној догматици.

БОГДАН: Зар ти већ нисам давао оружје у голе руке? Пуцао си у плафон јер си се бојао за сестру. Упамти, Јанко! Кад убијеш било кога то ти је исто као да си погубио себе. Јер сви смо ми прављени по истој матрици само што међу нама има и живих и мртвих. Они се јасно разликују, чим га угледаш одмах знаш одакле је, из под-земља или из друштвеног сталежа живих. Али, добро. Ти не волиш научну класификацију па ћемо прећи на стварност. Знаш да не можеш да постанеш мајстор за петнаест дана, колико ти траје одсуство. Али, научио сам те да пуцаш и ту ти заиста скидам капу. Баво те је обдарио убилачким нагоном. Звер! Још само срце да провериш. Разум мора да схвати да професионалац ради само из емоција за новцем. Само један посао добро одрађен и добићеш тридесет и пет хиљада евра на руке. Ја сам већ зашао у године, нашао сам своју срећу и разнежио сам се. Треба ми помоћник. Ако си спреман да живиш на високој нози, да убијаш за завидан хонорар, мој си човек. Хиљаду пута је боље бити плаћени убица него професионални војник. Као војник мораћеш да убијаш невине жене и децу, да спаљујеш села и живе људе блокиране по колибама, да чујеш како цврчи биће и какав одвратан воњ мораш да удишеш. И то за плату хиљаду пута мању од правог професионалца чији је плен увек одабран међу највећим светским гадовима: политичарима, тајкунима, мафијашима... и пошто убијаш оне које никад лично у животу ниси срео, имаш потпуно чисту савест и лишен си страха, да ћете икад ико открити. Јер те не познају ни они који те плаћају, твоји наручиоци посла. Ако будеш био успешан бићеш стално ангажован. Даћемо ти конспиративно име. Прокрстарићеш планету уздуж и пореко, научићеш језике. Шта кажеш на име: “Гуштер”?

ЈАНКО: Зашто баш гуштер?

БОГДАН: Зато што ћеш ускоро морати као гуштер да се увучеш у башту познатог зликовца и удбаша званог Аркан. Замерио се шефу. Његов први човек лично плаћа мени а ја теби. За тебе нико неће никад сазнати. Мали си и вижљаст. Ући ћеш кроз подрумски прозор, па горе у ходник, све до краја десно. Прва двокрилна врата су његова. Он обезбеђење не трпи у кући, поготово што нема поверења ни у кога. Ућеш и завршиш посао.

Имаш пригушивач који се не чује ни као вађење чепа из боце. Чим се вратиш овде ја ћу знати да је све готово и чекаће те тридесет пет хиљада. Ако се добро покажеш иако хоћеш још пара, посла има колико хоћеш. Из војске могу да те извучем лако. Само, за овај наш договор не мора Тара да зна. Од првог посла можеш да купиш стан у Београду, ако хоћеш већи и луксизнији ја ћу ти позајмити. За месец дана сваку ћеш моћи да ми рефиндираш. Ако ниси схватио оно о духу надам се да си разумео ово о лови. Пред тобом је велика будућност.

ЈАНКО: Не знам да ли ћу икада имати као ти.

БОГДАН: А шта ти знаш колико ја имам. У сваком случају ја сам стар и не верујем да ћу још дуго. Све што имам нећу понети у гроб. Оставићу твојој сестри и нашем сину. Ако буде девојчица још боље, биће обезбеђена за цео живот. А ти ћеш дотле и сам да уђеш у посао.

Улази Тара. На њослужавнику носи чај са медом и њацицу са колачићима.

ТАРА: Ево, стиже освежење. Чекала сам да се мало уморите јер ништа не прија уморној души као чај од липе са липовим медом. А ту су и ванилице са орасима и џемом од кајсија. Све најлепше за моје момке.

БОГДАН: Чај од хаоме, тај мртве подиже. Крв бика, персијског бога са обронака Хималаја. Мада, може и липа. Ја сам, бога ми, захвалан на толикој брзи. Срамота! Толике године сам провео као пањ у шуми, без топлоте и перспективе, без наде и нежности. А сад, Таро, уживам. Не само у твом милом лику и анђеоском погледу него и у свим твојим домаћим вештинама. Просто ми је жао свих оних година које сам провео без тебе.

ТАРА: А шта ја да кажем за године које долазе? Не могу ни да замислим свој живот без тебе. Понекад се ноћу пробудим и гледам како мирно дишеш крај мене, чисте савести као дете и кажем себи: “Бојим се толике среће. Овај човек мрава не би згазио и ако има Бога поживеће га још дуго због мене. Не бих могла да поднесем удовички статус, без обзира на све ово богатство којим си ме окружио, Боги.” А уз то, уз то, Боги, бескрајно сам ти захвална због Јана. Што си га тако широкогрудо прихватио, што га учиш, животним вредностима и што ћеш га извући из војске. Шта ће он

тамо? Да је свештеник, то у реду, Богу се моли, али војник, да убија људе, то никако. Да носи униформу и пушку и да егзерцира по хладноћи и врућини. Онако, закачи епитрахил, узме крст и кандило, пошкропи босиљком освећену водицу и аки-паки, иљадарка по иљадарка, пуна мантија пара. Ех, Боги, попови знају зашта живе. Причају како је овај живот привремен а трпају у џепове као да је вечан.

БОГДАН: Не учим га ја како да буде поп, него газда од свог живота. Још је Епикур рекао да човек дозвољава да га судбина води, а будала да га вуче. Између глупог и силног сома који кипи од снаге и крхког старчића који га пеца разлика је само у интелигенцији. Иако би сом могао једним захватом да га прогута ипак он на крају цврчи у рибаревом тигању, само зато што старац има свест о односу снага а сом зато што лови и гута све живо у дубокој води и мисли да је свемоћни цар. Моћ није емоција, моћ је хладан и прорачунат посао. Сваком можеш да смрсиш конце ако знаш технологију и ако унапред смислиш алиби. То ти је као кад мирно седиш у позоришту окружен неутралним сведоцима и намерно шушкаш хартијом за бомбоне тако да сви обрате пажњу на тебе, док се твоја жртва у неком буцаку копрца у самртном ропцу.

ТАРА: Ја, Боги, не разумем о чему ти говориш.

БОГДАН: Наводим ти само приближан пример, како људи примитивно размишљају о злочину. Има две концепције које су просто супротне по технологији. Једна је да те што више људи види на неутралном терену, а друга да те не види нико на лицу места. Још ако је жртва неко кога не познајеш, онда те нико не доводи у везу са њом. Друга је техника ликвидација блиских. Мораш да пружиш многе доказе о несебичној љубави пре самога чина. Ако се свађаш и тучеш будућу жртву готово је сигурно да ћеш завршити на вешалима. Ја сам много путовао и видео сам свашта. Знам да живот није исто што и литература. Литература има неку естетичку закономерност а живот природну. Аматере убице који уче технологију из романа на крају увек ухвате. Још ми није познато да неки професионални убица није завршио у свом кревету.

ЈАНКО: Ја мислим да је за сваки посао алат најважнији.

БОГДАН: Стрпљење и техника прикрадања. Да се претвориш у духа и да му приђеш као невреме. Изненада и неочекивано. Нико, макар колики параноик био, не мисли да ће се у следећем тренутку раставити од живота. У томе је предност сваког мајстора.

Иако се неочекивано откријеш важно је да својим изгледом уливаш поверење. Кад му довољно приђеш онда можеш и палидрвцетом да га ликвидираш. Руче су најсигурније. Шчепаш га за главу и заврнеш све док не чујеш “кврц”! Онда он омлитави и посао је завршен.

Можда се питате одакле ја све то знам. У Јапану постоји факултет за те ствари. Школа се зове “будо”. Кинези такође поседују ту вештину. Исток, исток је наше цивилизацијски извориште. Они нису инфериорни и никад нису развијали технологију у производњи оружја. Убијају зеном. Некад је довољно да ти упуте мисаоне стреле и да те оне погоде равно у срце. Доктори мисле да си добио инфаркт а у ствари то је телепортовано убиство. Али, туђа смрт није наш проблем. Наш проблем је наш живот, Мисао са којом лежеш у кревет и мисао са којом ујутру устајеш. Вера у ту мисао. Ако у њу не сумњаш онда немаш проблема са собом. А ко нема проблема са собом нема ни са другима. Страх је гори од смрти. Све грешке које човек направи у животу потичу управо из страха да ће их направити. Све док се не бојиш свака опасност је имагинарна. Сваки страх има тенденцију да се реализује. Зато људи старе, разбољевају се и умиру из страха од старости, болести и смрти. Јер ко заиста верује у Бога за њега смрт не постоји, постоји можда неки одлазак, а чим је одлазак значи да мора да постоји и долазак у нову средину где владају други закони егзистенције. Бог је обезбедио човеку вечно протицање, као сваком потоку и реци кроз увек нове пејзаже. Важно је да је вода иста, природно је да се околина мења. Ни воз не може да иде у месту. Нормално је да се на путу непрестано смењују поља, ливаде, планине, села, градови, прелазиш реке, језера, разни људи ти машу, појављују се и заувек ишчезавају из твог живота. Сећам се зачуђеног погледа једног магарца који је упиљио у мене док сам возом пролазио поред њега. Никад ми неће бити јасно о чему је он тада размишљао, као што често и сами нејасно мислимо о разним феноменима који нам се дешавају а камоли да

знамо шта једни о другима мислимо и мислимо ли ми уопште о било чему, јесмо ли у стању да захватимо ту софистицирану супстанцу која подлеже непрестаним променама. Зато сваки човек да би разумео свој живот мора да чини оно што сам не разуме и да се накнадно суочава са последицама свог непромишљеног дела. Није тешко убити било кога, али нам онда остаје проблем његовог тела, шта ћемо са њим, јер са нестанком живота оно остаје ту да по другим законима и без журбе нестаје ако немамо неку супер јаку киселину да га у њој растворимо. Није лако истерати туђу смрт јер поглед мртвог човека је упечатљивија од живог. А живог све збуњује ако није припремљен на закон о неминовности промена.

Ево, видите, ја сам сад жив, а можда ускоро нећу бити и ви ме гледате и слушате како вам причам и причам и не могу да се зауставим, као да то нешто вреди, као да ће променити неку одлуку у вама а ви због моје провале потиснутих емоција мислите, гњави деда, остарио је па се разнежио, мори га савест због ранијих дела, а ја мислим да сам чисти анђеоло који је пао у замку сопствених осећања јер сам вас негде, дубоко у себи заволео, а морам да се са вама растанем.
(Почиње да облачи своје свечано одело)

ТАРА: Зашто ме плашиш, Богдане, шта се с тобом дешава, не разумем о чему говориш, иако су твоје речи истините и врло поучне, једино што се надам је да не крију неко скривено значење, неку непредвидљиву подмуклост и неспоразум међу нама. Моја љубав према теби је чиста, ја сам ти потпуно одана и умрла бих за тебе, јер за мене и мога брата нико није урадио као ти, нико нам није помогао да се из силне беде извучемо, па је и природно да желиш да нас поучиш, јер и сам знаш колико је велика разлика у годинама међу нама, и да ћемо кадтад морати да останемо без тебе.

БОГДАН: Ето, Таро, зашто те ја тако силно волим. Не само због твог савршеног тела, милог лица и најлепших очију него и због твоје памети која све разуме, и све може да предвиди.

ЈАНКО: Па шта?! Сви ћемо ми да умремо.

ТАРА: Али ти, Јане, не разумеш о чему Боги говори. Он не говори о смрти него о квалитету живота без обзира на облик егзистенције.

- ЈАНКО: Шта ме брига како ћу да живим као неко други, ако ја више нисам Јанко. Нека о томе тај други размишља, а не ја.
- БОГДАН: Добро, добро, мислим да сте на добром путу вас двоје, сада, кад ја одем, да имате о чему да наставите разговор. Пазите, добро пазите о чему разговарате, то вам је мој родитељски савет, јер реч је дело и не може се преко ње прећи просто зато што нам речи више него наша дела одређују живот.
- ТАРА: Где ћеш сад опет, Боги. Стално некуда идеш и никад не знам куда мој муж иде и којим се послом бави, што је и природно за удату жену да зна.
- БОГДАН: Идем, али се и враћам, зар не? Зар немаш поверења у мене, Таро? Ако се бојиш за мене, реалније је да се бојиш за себе јер ја сам заштићенији од тебе. Као прво, ни смрт за мене није зло као за тебе. Зато ти води рачуна само осеби, а ја ћу и о теби и о себи, па чак и о твом брату. Јер његова моћ је без покрића зрелости и врло је опасно бити несразмерно јачи у телу него у духу. Зато сам и почео да га учим и да му дајем лекције из живота.
- ЈАНКО: И смрти.
- БОГДАН: Али не твоје и у томе је велика разлика, јер најчешће туђа смрт је наш живот. То је оно о чему те ја учим, мали мој и кад то схватиш доћи ћеш у безбедну зону у којој ти ни од кога не прети никаква опасност. Поготову од тебе самога.

Тара њрилази Боџдану и везује му машину.

- ТАРА: Знаш, Боги, иако сам љубоморна, желим да изгледаш лепо, готово заносно. Да друге жене подилзи језа кад те виде и да им залепршају лептирићи у стомацима у твом присуству.
- БОГДАН: Ех, Таро, жене су проклетство за озбиљног човека. Да сам ја желео, оженио бих се још пре шездесет година твојом бабом и сад би ти била моја унука, а не жена. Иако тако млада имаш неку скривену тајну у својој анђеоској енергији, доброту и милост за нас грешнике. Хвала ти због тога, мала моја.
(Полази)
И добро послужи свога брата да не мисли да су благослови ове куће приступачни само мени. Њега сам

узео у своју заштиту и већ је почео да похађа свој будо код мене. Мислим да има дара да развије потенције свога духа до неслућених размера. Чак и да превазиђе свога учитеља.

Одлази. Њих двоје остају сами. Тара одлази до прозора и зледа на улицу.

ТАРА: Добро је. Ено га извози из гараже свој блистави ролс-ројс и одлази уз Његошеву према пијаци.

ЈАНКО: Јеси ли сигурна да је то он у колима.

ТАРА: А ко би други био, молим те немој да ме плашиш. *(Проверава резе и браве на улазним вратима)* Ево, видиш и сам, потпуно смо безбедни. Мада све чешће дрхтим од њега. Сувише је промућуран и понекад ми се чини да он нешто наслућује, да је прозрео наш план. Има нечег подругљивог у његовом погледу, својим очима сам видела тај грч презира око усана, боље да смо мртви него да зна истину о нама. Иако сам га видела како одлази све ми се чини да је још увек у стану, прикривен у некој сенци и да прати сваку нашу реч. Осећам како почињем да лудим од страха.

ЈАНКО: Па шта предлагеш, да одустанемо на крају?

ТАРА: Никада, мили. Немој више никада да помислиш тако нешто одвратно, понижавајуће, зар због кукавичлука да одустанемо од свог права на живот и достојанство, на живот безбедан и леп. Чему онда моја огромна жртва?

ЈАНКО: *(Одлази до ње, љуби је. Затим је подиже и носи у шпесед)*

Тешко је, љубави, тешко је надокнадити лош старт који нам саботира трку. Зато морамо да будемо одлучни и паметни. Не смеш да се бојиш, да живиш у страху да ће те матори зликовац ухватити у издајству. Треба сачувати наше дете у теби, јер кад се оно роди на самом почетку имаће све у животу. Мени много више смета што не могу дуже да будем насамо с тобом, него страх од њега или грижа савести за оно што га од нас чека. Јер он није неки добар чикица који је заслужио природну смрт. Сазнао сам шта је његова професија, чиме се он бави и од чега му толико богатство.

ТАРА: Збиља! Чиме се он бави, Јане, кад има толике паре?

ЈАНКО: Боги је професионални убица.

- ТАРА: Како?!
- ЈАНКО: Убија људе за новац. Ко зна колико је њих кокнуо широм света да би стекао толико богатство. И тај ролс-бројс му је поклонио шеик зато што му је ликвидирао рођеног брата. Још увек му наручују послове зато што је веома цењен мајстор. Али, изгледа да је ипак остарио чим је направио грешку. Хоће мене да увуче у посао. Да ме купи за тридесет пет хиљада евра, кад имамо прилику да наследимо његове милионе. Ти си сад његова законита супруга и као удовица расположеш са великим бројем рачуна на читавом свету. Ја мислим да ни он не зна колико лове тамо лежи. Али ми ћемо ускоро сазнати. До последњег цента, Таро. Кућа мора да се води домаћински, а не да се расипа на сиротињу.
- ТАРА: Али, ако он открије наш план и праву природу нашег односа у том случају мислим да нећемо имати никакву шансу, не да дођемо до новца, него да извучемо живу главу. Зато мораш да пожуриш.
- ЈАНКО: Дао ми је свој пиштољ са пругишивачем. Сутра кад завршимо посао, биће веома задовољан и опуштен, попићемо нешто да прославимо, а онда нас двоје идемо у позориште. У паузи опере ја се враћам овде, улазим полако и на прстима и пошто је сам рекао да је традиција да плаћене убице умиру у својим креветима, поштоваћемо традицију. Убићу га док спава његовим пиштољем са његовим пригушивачем. Затим разбијем што шта у кући, развалим браву на вратима, поскидам резе, узем неколико хиљада евра, сребрни есцејг и позлаћене свећњаке, дођем у позориште и стигнем на други чин.
- ТАРА: Немој свећњаке, молим те. Осим тога они нису позлаћени, него од чистог злата. Заљубила сам се у фигуру анђела који рукама држе свеће.
- ЈАНКО: Па ништа од свега тога неће пропасти. Све ћу сачувати за време кад се роди наш наследник. Дотле ће и он бити заборављен, пошто ионако од родбине нема никога. Кад се вратимо из позоришта и видимо разваљену браву, усплахирено утрчавамо унутра, затичемо га мртвог у вашем кревету, ти врштитш и окупљаш, а ја телефонирам полицији да изврши увиђај. Затим њега односе а ми овде остајемо. Да прославимо успех и попијемо његов изврсни шери.

- ТАРА: Шери је заиста божанствен. Не знам само зашто ти је дао своје пословно име.
- ЈАНКО: Које име?
- ТАРА: Па, Гуштер! Неколико пута су га тражили на телефону под тим именом. Кад сам му то рекла тврдио је да је у питању грешка и да је он пре кобра него гуштер.
- ЈАНКО: Е, од сутра он више неће овде гамизати ни као гуштер ни као кобра.
- ТАРА: *(Уилашено се осврће)*
Боже, само да он од свега овога ништа није чуо.
- ЈАНКО: То може само ако је тај кинески дух који истовремено може да буде на два места.
Зар га ниси видела како је колима отишао из гараже негде у правцу Каленићеве пијаце?
- ТАРА: Јесам, али...
- ЈАНКО: Мени се хвалио неким натприродним моћима.
- ТАРА: Бојим се, Јанко. Много се бојим и једва чекам да се све то сутра заврши. Мислим да од страха у позоришту нећу чути ни једну мелодију.
- ЈАНКО: О, и те како. Кад ти кажем да је све готово певаћеш ту музику до краја живота.

Загрли је са немаром да је љуби, али неочекивано се ошворе љобочна вратица и кроз њих уђе Боџдан.

Они ља гледају у сираху. Он дође до сандука, ошвори ља и ошуда извуче снајперску пушку коју ља гледи шаком.

- БОГДАН: Заборавио сам алат. Замисли, Таро! Поћи на посао без алата. Године ипак чине своје. А што си ти тако бледа? Ниси се ваљда од мене уплашила? Ево, слободно ме додирни, да видиш да сам од крви и меса а не неки метафизички дух из кинеске традиције.
- ТАРА: Боги, Боги, па ти немаш поверења у мене, а ја те волим више од свог живота. Што си се сакрио па ме из буџака прислушкујеш? Шта очекујеш да чујеш од жене која ти је поклонила своју младост и читав свој живот.
- БОГДАН: Па то ваљда тако и треба да буде љубави. А ја немам никаквог разлога да те прислушкујем, пошто мој електронски мозак, из разлога безбедности бележи сваки шум у кући, сваку реч и сваки покрет. А доказ да имам пуно поверење у тебе јесте моја реч да још нисам

прегледао снимке. Шта имам и да гледам кад си ти стално у кући? Нисам ваљда неки матори параноик да не верујем својој жени, да сумњам у неку заверу, уосталом шта вас двоје мени можете. Дошли сте овде из последње беде и ја, само жив, могу да будем гарант вашег просперитета и доброг живота. Нисте ваљда луди да све то доведете у питање.

ТАРА И

ЈАНКО: *(Истовремено)*

Таман посла, Боги! Таман посла!

БОГДАН: *(Вади из џепа ковераци. Пружа ња Тари)*

Ово је за вас двоје.

ТАРА: Покварићеш нас, Боги. Већ си нам много новца дао.

БОГДАН: То није новац.

ТАРА: Па шта је онда?

БОГДАН: Карте за оперу. За сутрашњу премијеру “Риголета”. Два места у ложи.

ТАРА: *(Љуби ња)*

Ох, хвала ти, љубави. “Риголето” је диван. Можда најлепша Вердијева опера.

БОГДАН: Можда има нечег у музици. “Ла донна е мобиле”, али је прича веома тужна. Нарочито кад дворска луда Риголето у мрклој ноћи, пред крчмом очекује да му разбојник, у цаку, донесе мртвог војводу. Отварају се врата и Спарафучиле предаје Риголету цаку, у коме је жртва. Старац је најзад спокојан. Освета је извршена. Једног тренутка, Риголето чује војводин глас како пева најпознатију арију из опере..

(Пева)

“La donna e mobile”... Он је скамењен, јер се из цака чује, умирући глас његове кћери, Ђилде. На самрти она свога оца моли за опроштај. Риголето, у очају и својој потпуној пропасти, схвата да га је стигло проклетство старца Монтерона.

ЈАНКО: Шта ћеш Боги. Нема кајгане без разбијених јаја. Свака права уметност је тужна.

БОГДАН: И живот! И живот, мали...Смрт је зачин без кога то јело не постоји.

КРАЈ ПЕТЕ СЦЕНЕ

ШЕСТА СЦЕНА

У истиом ентеријеру Богдан седи у фојтељи и чита новине. Тара уноси на послужавнику ситне колаче, зајим вазе са цвећем и флашу шерија. Она је обучена и атрактивно доићерана, сиремна за излазак.

ТАРА: А какав је то посао за Јанка? Са конспиративним именом. Једино ми је рекао тај надимак који не говори ништа ни о њему, ни о послу. Гуштера!

БОГДАН: Види, види шта пишу данашње новине. У Капији Београда већ месецима не раде лифтови. Поједини станари, са виших спратова уопште не излазе из својих станова. Али један је морао да изађе. Кажу да је умро од глади и комшије су морале да га спусте доле са двадесет седмог спрата. Ради сахране леша. Али код четрнаестог спрата им је испао из руку и откопчао се све до приземља. Доле је мртвац устао и почео да се жали на главобољу. Други један станар се заценио од смеха, добио инфаркт и на месту умро. Тако да кола градске мртвачнице уопште нису за цабе долазила.

ТАРА: Ево, Боги. Све сам припремила за нашег Гуштера. Ту су ситни колачи, грангле, кифлице, бомбице, штрудла и обланде. Баш како си ти тражио. А ту је и ликер од вишања. Твоје омиљено пиће. Шери.

БОГДАН: Видиш ту дрвену кутију на столу. Јеси ли видела шта има унутра?

ТАРА: Појма немам.

БОГДАН: Е, па љубави, не иде оригиналан шери без оригиналног дувана. Данас сам решио да прослаavimo први радни успех твога брата. Ако већ није могао да постане поп, нећу дозволити да се као војник ломата по авганистанским планинама и да му главу на пању секу фундаменталисти. Знаш ли ти какви су то људи, ти талибани? На кафу са њима да попијеш а камоли да ратујеш. Пошто Американци не могу да добију рат против њих, гурају нашу децу под муслиманске јагагане. Е, не дам шурака! Добио је посао деликатан и углавном безбедан. Само да није будала и да не жели да узме више од награде која му припада. Али, наши људи су алави и у томе лежи корен њихове пропасти. Кад га плаћаш он не гледа у свој буђелар који му пуниш него у твој одакле му дајеш.

- ТАРА: А шта има у овој кутији? Није ваљда хонорар за Јана?
- БОГДАН: Нисам луд да држим паре у дрвеним кутијама. Зато постоји сеф у банци. А ти подигни поклопац, хајде, мислиш да ја не знам колико вас двоје пушите?
- ТАРА: Па шта има унутра?
(*Ошвара кућију*)
Цигаре!
- БОГДАН: И то оригинал кубанске. “Ромео и Јулија” – сто комада. Трагично окончана љубав у Шекспировој трагедији али богаство за слодокуса на столу. Десет долара комад и то у Хавани. Људи после доброг секса воле да запале цигарете, а ја после добро обављеног посла кубанску хавану. Њен дим ме уноси равно међу богове. Толико је то добар осећај тријумфа и господствености да у мене уноси осећање моћи, сигурности и опустености какво не пружа никаква синтетичка дрога.
(*Худи циџару*)
Изгифелите томпуз.
(*Тара узима и пријлаљује хавану. Богдан љледа у цейни саји*)
Требало би већ да се појави. Ако се тачно држао мојих упуштава сигурно је пред вратима.
(*Чује се кључ у вратиима*)
Напред, напред, Јане, дико и поносу мој. Знао сам да ме нећеш разочарати. Уосталом као ни твоја... сестра.
(*Врати се ошварају. Кроз њих провирује илшани медвед у природној величини. Чује се љлас иза њеџових леђа*)
Да ли овде станује небеска девојчица Тара, која је давно, још док је била сасвим мала, пожелела да има великог плишаног мецу?
- ТАРА: (*Скочи од радосши*)
Ох, Јане, колико је диван! Хвала ти, Јане, хвала ти до неба, кад си ме се и на послу сетио.

Јанко се појављује иза медведа.

- ЈАНКО: Прави брат никада не заборавља жеље своје сестрице. На жалост, све до данас нисам био у стању да купим овако скупоцену играчку. Али данас, данас и сутра, и заувек Таро, захваљујући мом дивном, мом ненадмашном зету, моћном кинеском духу, мој живот је постао песма.

Хвала ти, учитељу, до неба ти хвала. Ја више нисам онај изгубљени Јанко, сада сам вешт гуштер који је нашао себе. На обронцима Тибета, са изворишта људске мудрости и божанске моћи.

(Зайева на начин православног свештеника)

“Ако-паки, морам Господу, помолимсја...”

БОГДАН: Јел била летња опуштеност? Поподневна дремка?

ЈАНКО: Баш као што си и сам рекао. Следио сам твоја упуства и брзо стигао до циља.

БОГДАН: Јеси ли га оверио?

ЈАНКО: Два пута.

БОГДАН: Добро, добро, прво се окрепи, а онда се истуширај и пресвуци. Знаш да вечерас водиш сестру на премијеру.

ЈАНКО: А паре?

БОГДАН: Зар немаш поверења?

ЈАНКО: Е, Боги, Боги, и ти би, да су те толико у животу газили и варали као мене, био неповерљивији према људима, нарочито онима који су ти најближи.

БОГДАН: Попи један шери, запали цигару и опусти се.

ЈАНКО: Шта је то? Није ваљда хавана. Никад је нисам пушио али гледао сам на филму како глумци у њој уживају.
(Пали цигару, дубоко увлачи дим)

БОГДАН: Полако са тим дуваном; дим се не увлачи, само пућка.

ЈАНКО: Ух, како ми прија!

ТАРА: Ево, има и колача. Узми ванилице. Он обожава ванилице. Попи један шери. Оригинал, из Енглеске.

ЈАНКО: Добро море, добро. Хвала вам на љубазности, али ја не могу да се смирим све док не стрпам коверат у џеп. После могу и сам да се частим. Капару сам дао за твоју играчку. Овај медвед кошта као да је од злата.

Боџдан ошључава фијоку на свом писанем столу, вади подебео коверат и јружа му га.

БОГДАН: Ево, изброј пред... сестром.

ЈАНКО: Сад си ти неповерљив. Ух, ова цигара мртве из гробова подиже.

- БОГДАН: Или живе у њих спушта. Буди опрезан, opak је то дуван. Има високу концентрацију никотина. Претпоследњи дим одузима свест, а код последњег стаје срце.
- ЈАНКО: Можда код вас стараца и већа доза кисеоника може да буде смртоносна. Али мени ни стрихнин не може ништа. Кобра је инфериорна а мамба бежи главом без обзира кад ме у очи погледа. Ипак сам ја данас убио звер.
- БОГДАН: Тако је, мали. Важно је да си ти завршио посао. Сада је Србија много безбеднија и људи могу слободно да изађу на улице, да уђу у кафиће, на сплавове. Велика опасност је склоњена са наших глава.
- ТАРА: О каквој опасности је реч, Боги?
- ЈАНКО: *(Броји њаре)*
Овде има тридесет и четири хиљаде и пет стотина.
- БОГДАН: Ту је све, ако урачунаш и капару.
- ЈАНКО: За њу сам купио твојој жени поклон.
- БОГДАН: Хвала на поклону.
- ТАРА: Јесте, Јане, хвала ти. У срце си ме дирнуо. Баш си ме обрадовао.
Вечерас идемо у позориште, зар не? Обукла сам своју најлепшу хаљину. Видиш, Боги. Купио си ми је за пријем, а ја у њој могу и у позориште. Вечерас је...
- БОГДАН: Вердијев “Риголето”. О оној несрећној Ђилди и њеном оцу, дворској луди, која наручује смрт за сопствену кћер и не знајући да није реч о његовом најљућем непријатељу.
То је страшна смрт децо, кад срце хоће кисеоник, а плућа ко избушени мехови не могу више ваздух да удахну. Знате ли ви како је ужасан осећај немоћ дисања. Све до смрти од гушења. Метак у главу је неупоредиво хуманији.
- ЈАНКО: Откуд ти знаш.
- БОГДАН: Зато што је то моја наука. Ја сам доктор смрт!
- ТАРА: Престани, Боги, молим те, да ме плашиш. Данас је мој дан и вечерас желим да се опустим. А ја... ја осећам како не могу да издржим толику срећу. Нека напетост ме надима, хоћу просто да експлодирам од зебње неке, од догађаја који су непосредно пред нама и које ја не могу да избегнем.

- ЈАНКО: Шта је сад проблем? Зар не видиш да је живот кренуо како треба и да смо се извукли из беде заувек. Заувек сестрице.
- БОГДАН: Тако је, Јане. Готово је са патњом, нема више страхова који нам надимају стомак. Мој чај лечи сваку нервозу и нервну напетост, хаома источњачки напитак за опуштање. Сам Заратрустра мисли да је то пиће богова. Крв бика, божјег сина два сијамска близанца Ормузда и Ахримана. Ништа тако не иде уз њега као ови Тарини колачићи. Али, Зороастер није познавао Тару пошто је живео пре више од две и по хиљаде година. Мада је његово присуство вечно посведочено у Хаоми.
(*Сића чај у кинеске шоље*)
Изволите. Послужите се. Осетиће одмах његово благотворно дејство на нерве. Ефикасно омекшава фрустриране и укућене живце, њихова челична арматура постаје еластична.
- ТАРА: (*Сркуће*)
Заиста је диван, Боги. Ова лака горчина, то је нека специфична компонента, зар не? Ништа тако освежавајуће у животу нисам пробала. Узми, Јане, увери се сам.
- ЈАНКО: (*Са лаким нејоверењем*)
Ја баш нисам неки љубитељ чајева. Више волим пиво, али кад ти кажеш девојчице.
(*Сркне*)
Чекај, чекај, није тако лоше, чак ме негде овом горчином подсећа на пиво. А ништа тако благотворно не утиче на мој животни састав као хладно пиво. Само што је топао. Истина није врео, али није ни хладан. Зашто себи ниси сипао, Боги? Кајаћеш се кад ми све попијемо.

Њих двоје наврну и попију чак на екс. Богдан им поново сића из чајника.

- БОГДАН: Па рецимо да вечерас није крај мога пута како сте вас двоје планирали.
- ЈАНКО: Шта сад то значи?
- БОГДАН: То, да нема смрти без судњег дана. Старост је више доказ дугог живота него близине смрти. Знате ли ви да млади људи данас више умиру него стари. И кад изађете на улицу, паркове, супер маркете свуда тумарају старци. Плочници само звекећу од старачких штапова, а младих има све мање.

- ТАРА: Мени почиње да се врти у глави, ја не могу да устанем. Помози ми Боги да устанем.
- ЈАНКО: Чекај, чекај... Не разумем шта смо то ми планирали. Какав крај пута, ко овде путује.
- БОГДАН: Па ти и Тара, мали мој, зар вам нисам дао карте за свадбени пут у неку егзотичну земљу. Рио де Жанеиро!
- ТАРА: Не, Боги. То су карте за оперу, за “Риголета”, ако си заборавио.
- БОГДАН: Па ево, љубави слушај свог Риголета, јер то је све што ћеш још у овом животу чути.
(Пева)
“...Жена је варљива,
Мање ил’ јаче,
Ил’ кад се смеје,
Или када плаче...”
(Зајим из њега провали лудачки смех)
...Ха...ха...ха...Тако је, мали мој. Крај пута, али не за мене, већ за вас двоје незахвалних превараната и гадних зликоваца. Нисам ја крив што сте ви грамзиви тупани који не могу да се уздрже ни од каквог непочинства, него сте морали да водите љубав у мом кревету, да ми планирате убиство у мом стану, из мог пиштоља, да уживате у опери за карте које сам вам ја купио. Али ви сте толико били сигурни у своје зло да карте нисте ни погледали и тако нисте видели последњу прилику коју сам вам приредио. Да вас двоје, заједно, са новцем који сам вам већ дао, одлетите авионом у Рио де Жанеиро, да заборавимо колико живот може да буде ружан и како неприродна љубав рађа чудовишта са дубоким менталним поремећајима, као што сте вас двоје.
- ТАРА: Зашто ме плашиш, Боги, ако си ти имао нешто са њим то је између вас двоје, мене немој да оптужујеш, знаш колико те волим.
- БОГДАН: Знаш, мала да сам видео својим очима и чуо својим ушима пре бих поверовао твојим речима него сопственим чулима.
Али, авај!
Упозорио сам те да сам у стану уградио електронски мозак који снима сваки шум, сваки звук и разговор, сваки покрет, али то теби није вредело. Наставила си

да оргијаш и наговараш овог свог дегенерика да те што пре учини удовицом, да хладнокрвно просвира метак кроз моју главу и срце, јер дошло је време да ја умрем а ви да живите. И још сте бестидно говорили о свом копилету као мом наследнику. На твоју жалост оно никада неће угледати свет, умреће с тобом за највише *(Вади цeyни саyи, зледа)* пет минута.

ЈАНКО: Није требало да чекам толико, гњидо матора, али још увек имам времена и снаге да ти смрсим конце иако си ђаво.

Покушава да завуче руку у недра. Боџдан њрискаче и оyуда вади свој yишиyољ са њриyишвачем.

БОГДАН: Зар мислиш да моја доброта прелази у безумље и да ћу ти мртвом допустити да извршиш свој наум? Зар мислиш да нисам знао од самог доласка да јој ниси никакав брат већ швалер, обичан пробисвет, улез у мој живот који си хтео да прекинеш. Наравно да сам могао одмах да те убијем, али су ме задржале две ствари. Прво, хтео сам да завирим у само дно женске подмуклости и докле може да иде, а друго, хтео сам да те искористим да ликвидираш мог главног и најопаснијег непријатеља у Београду. Он ме је провалио и већ се инсталирао у позицији да ме немилосрдно уцењује. Као што видим то си добро обавио али си за то и богато награђен. Пошто видим да си већ паралисан од отрова никотина који сам вам сипао у чај “зеленог змаја”, узећу коверат натраг јер ти неће бити потребан. *(Завлачи му yоново руку у недра и извлачи коверати са новцем)*

А не бих ни волео да истражни органи помисле да си ме опљачкао па да ме некако повежу са твојом смрћу. Иако је потпуно јасно да сте страдали као жртве предозираних употребе хаване.

ТАРА: Ај, Боги, лудо једна, па ти разговори нису били озбиљни, то је била наша игра. Ми смо само хтели да се са тобом нашалимо. Како си могао да помислиш да те ја не волим и да ти радим о глави? Зар теби који си ми све дао, вратио мој живот који ми сад неправедно одузимаш.

Ох, каква ме топлина обузима, очи ми горе, ватра у глави, Јане, љубави, устани Јане и спаси ме од овог

зликотца који није заслужио ни то што има, ни свој живот. У праву је био, требало га је убити као пса. Али, закаснили смо, мили, Бог је опет био на погрешној страни.

ЈАНКО: Шта причаш, луда кучко, кад сам ја хтео да убијем свога добротвора, ти ниси нормална, зар њега, који ме је извукао из војске, из беде и ставио на пут напретка и просперитета, ја да убијем? Радије бих убио тебе, невернице, која ме је подговорила на ову кобну грешку, да дигнем руку на свога учитеља. Мајсторе, мајсторе, не грешу душу своју чисту, врати ми мој хорар. Пиштољ је ионако твој.

БОГДАН: Не трудите се, барабе. Сада је сувише касно за глуму, представа је завршена, тренутак истине је дошао и ви морате да се са њом суочите. Ушли сте у конфликт са Гуштером, хтели сте да обманете најцењенијег доктора смрти на свету и да ме ликвидирате као каквог дебилног, сенилног старца, као да ја, убијајући друге нисам научио себе да сачувам. Слушајте своју представу, зликовци, мада не верујем да ћете доживети њен крај.

(Укључи магнетнофон на врло гласно)

ТАРА: Ох, драги Јане, колико ми је лепо с тобом у овом дивном француском кревету толико се језим при помисли на његово неприродно набрекло тело у тим годинама, Јане, ту ништа није природно. Да је бар трошан старац како му и приличи по годинама, па да знам да је тај његов кисели воњ резултат труљења а не неких вештачких стимуланса који су од њега направили монструма. Уби га, Јане, молим те, не могу више да чекам, не могу да издржим мисао да и вечерас после Вердијеве музике треба да легнем поред тог антропода који није човек, који је машина за убијање.

ЈАНКО: Па рекао сам ти да не треба да бринеш за њега. Вечерас у паузи ја се враћам овде и у овом кревету испалаујем цео шаржер у њега. Сигуран сам да се неће ни пробудити да схвати да сам га ја, његов ученик и љубимац убио из његовог пиштоља са пригушивачем.

Богдан са хаваном у зубима искључи магнетнофон.

- БОГДАН: Шта кажете на моју оперету, мајмуни? Ово је само један њен део али ако хоћете да чујете целу представу, ту је, све сам снимео, са вама у главним улогама. Само се бојим да нећете стићи да чујете њене завршне акорде.
- ТАРА: *(Бунца)*
Па, ако је представа завршена, онда је све готово, зар не, Јане? Једино не знам куда ме носи овај хладан ветар, што се смрзавам и губим разум од зиме. Боже, како је хладно овамо где ме носе. Чије су то руке и шта хоће од мене? Ох, мили Јане, љубави моја једина, узми ме, драги и изнеси на светлост, бојим се мрака и зиме, дах ми је леден, мрзне се у плућима. И не знам, не знам зашто не могу да дишем и то баш сада кад ми је судбина први пут у животу наклоњена. Гушим се.
- ЈАНКО: Не вреди мила Таро, гушим се и ја, не могу да се покренем, да те преотмем из његових руку, сувише су чврсте, као гвоздени стубови, ударају ме по глави и за под прикивају. А он, он је доктор смрт и ко зна да ли ће икад ико сазнати шта се овде са нама одиграло. Али, сами смо криви, није требало да му верујемо, морали смо да будемо опрезнији, да пазимо где стајемо, хладна змија нас је отровала, сунце моје угашено.
- ТАРА: Ах, туго моја и младости моја, оче и мајко што сте ме родили кад ме овако младу шаљу у смрт. Збогом Јанко, срећо моја једина, можда ће смрт према нама бити милосрднија од живота, можда ће нови газда бити праведнији од старог. Аххх...
(Издахне)
- БОГДАН: *(Покрива је ћебетом)*
О Боже, Боже, дете, туђа смрт је увек тежа од сопствене, а ја... ја сам те волео, душо моја и смислу мој, али шта ја ту могу, сама си изабрала смрт уместо љубави моје.
(Плаче)
- ЈАНКО: Не плачи лицемеру, не лажи убицу и чудовиште, од кад то тебе било чија смрт може да узнемири. Тешко нама, тамо мога живота, мислим Таро, да правде и милости нема ни у једном свету, да је сваки газда сурови деспот који тражи службу одану и беспоговорну. Ми умиремо зато што нисмо могли да се потчинимо.

Издахне и он. Боџдан и њеџа њокрива њебешом.

БОГДАН: И тебе ми је жао, мала, алав будало. Почивајте у спокоју, децо, кад нисте знали да живите изван сиромаштва. Жао ми је што сте извршили самоубиство, јер ово, Бог ми је сведок, није убиство. Сами сте тако хтели.

Зайим седне у фошељу, зайали циџару и њеокрејно њуши и њуши. Трџне џа звоно на врајшима. Он ѡромо усјане и оде до њиѡерфона.

БОГДАН: *(Промуклим џласом)*
Ало!

ГЛАС

МАЈСТОРА: Јел' готово, мајсторе?

БОГДАН: Хоћеш горе?

ГЛАС

МАЈСТОРА: Дошао сам послом.

БОГДАН: Па уђи, уђи, знаш већ, спрат пети, врата прва, десно од лифта.

Пришисне дуџме на њиѡерфону. Чује се ѡрво зујање улазних врајѡа, а зайим ѡешко клојарање лифѡа. Боџдан оѡкључава врајѡа и у собу ѡројшѡа мајсѡора кројача.

МАЈСТОР: *(Прилази Јанку и Тари и разџледа их као да хоће да се увери да су мрѡви)*
А хтели су нас да побију. Мислили су да сам се обесио.

БОГДАН: Не. Веровали су да сам те ја обесио.

МАЈСТОР: Боже мој, Боже мој, такви зликовци а тако наивни.

БОГДАН: Били су млади. Негативац не сме да буде грамзив и неопрезан. Прави зликовац мора бити скроман и промишљен, лепо васпитан и пажљив према жртви. Само аѡео убија некажњено. Зато што то ради у име више идеје, у Господње име.
Јеси ли донео метар?

МАЈСТОР: Све што треба. А што се са њима десило.

БОГДАН: Па ништа. Ово су јаке цигаре, знаш. Оригинал кубанске. Морају да се пуше опрезно и са мером. Иначе, тровање никотином може да буде фатално. Али, они, грамзиви сељчићи каквим их је Бог створио, развалили су сандук, опљачкали ми новац и навалили на мој шери и цигаре, па су препушили. Нису приметили границу. Убио их никотин. Кад сам ја стигао све је већ било готово. Видиш како су им модри нокти и уста. Никотин им је ишчупао сваку енергију из организма. Сад прво

да ми узмеш меру па да зовем хитну помоћ. Нека им носе тела одавде на обдукцију. Нек се сами увере да је у питању ненамерно самоубиство. Предозирање као код хероина, само што људи углавном не знају колико је никотин опаснији. Жао ми је.

Мада, она и није била неки мајстор. Шила ми је грозна одела и што је најгоре морао сам да их носим и да хвалим њену вештину. Откад сам ти рекао да одглумиш своје самоубиство и да се из посла повучеш идем као неки рок музичар. Све ми је шила тесно и гушио сам се од клаустрофобије. Надам се да ћеш сада, кад си се вратио свом послу, да ми вратиш моју природну меру.

МАЈСТОР: Тако је, тата. Хвала ти што си ме спасио од ове бештије и њеног крволочног сарадника. Да се у задњем тренутку нисам теби обратио за помоћ, они би ми одавно узели меру. Сад ће меру њима други мајстори да узму. За дрвене капуте.

БОГДАН: Немој да ликујеш, Роки. Над туђом несрећом сине никад се не треба радовати. Живот је пун тајни и опасности за свакога а људи подмукли као речни вирови. Ту су не само жиле и корење подземног света него и густ муљ у болесним мозговима који мисле да могу да се прескоче препреке, да се у мраку крије светлост и да је процедура само за слабе. Јеси ли ми вратио ролс ројс?

МАЈСТОР: Утерао сам га у гаражу. Ево ти кључеви.
(Даје му кључеве од кола)

БОГДАН: Нигде га ниси чукуно? Или улубио?

МАЈСТОР: Не.

БОГДАН: Чим га истераш из гараже треба да имаш пуну концен-трацију. Београд је пун сељака који возе, а највиши степен њихове технолошке свести су рало и волови. Тридесет година нигде га нисам огребао зато што знам с ким имам посла. О свему мора да се води рачуна, нарочито о мери. Јер тајна складности и сваког успеха је у мери.

Хајде да видимо, јесам ли негде атрофирао.
(Богдан ситоји, диже руке, мајстор му узима меру)
Ниси, тата.

КРАЈ